

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DUISTERE GEVAREN IN PARIJS

N° 2353

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Duistere Gevaren in Parijs

HOOFDSTUK I

EEN VREEMDE GIDS

De Pullman-trein reed sedert een paar uren met onverminderde snelheid, langs de spoorbaan, die de havenstad Calais met de Franse hoofdstad verbindt. Er waren veel reizigers, die niet alleen genoten van het uitzicht uit de brede ramen, maar ook van de gemakkelijke, bijna zwevende gang van de stalen, uitstekend geveerde wagons met hun brede doorgang in het midden, en hun gemakkelijke naar alle richtingen draaibare fauteuils.

De trein stooft op dit ogenblik langs het station Creil, met een donderend geraas van ijzer op ijzer, en zou over een uur het Gare du Nord bereiken.

Bij een der ramen van een eerste-klasse afdeling zat een keurig gekleed heer, van middelbare leeftijd, maar

krachtig nog en slank, en die onmiddellijk in zijn gehele voorkomen, de welgestelde, Britse edelman verried.

En inderdaad, wanneer de gendarme aan het havenstation hem soms naar zijn pas had gevraagd, dan zou hij daarop de naam gelezen hebben van graaf Palmhurst.

Maar de goede man zou niet geweten hebben, dat dit slechts een schuilnaam was. Hij zou zeker heel verbaasd hebben opgekeken, ja waarschijnlijk zelfs dodelijk verschrikt dadelijk aan de noodrem hebben getrokken, als hij ook maar een ogenblikje had kunnen vermoeden dat zich achter die graaf Palmhurst met zijn afgemeten manieren, zijn monocle en zijn lichtgrijze overjas, niemand anders verborg dan

John Raffles, de langgezochte tegenstander van Scotland Yard.

Raffles reisde alleen. Hij had zijn trouwe vriend en secretaris, Charles Brand te Londen achter gelaten, en zelfs geen gebruik willen maken van de diensten van zijn reusachtige chauffeur James Henderson. Wat Raffles te doen had ditmaal, dat kon hij gemakkelijk alleen doen. Het zou slechts heel weinig gevaar opleveren, alles kon binnen enkele dagen zijn afgelopen en hij kon heel goed gebruik maken van de talrijke verkeersmiddelen, welke Parijs zelve opleverde.

Om kort te gaan, Raffles bevond zich op wat men zou kunnen noemen een studiereis.

Door een van die geheimzinnige kanalen, die alleen aan hem en Brand bekend waren, had hij niet lang geleden bericht ontvangen, dat te Parijs een grote zending kostelijke juwelen werd verwacht, omstreeks half september, en afkomstig uit Moskou, waar de schat der kroonjuwelen schier onuitputtelijk scheen te zijn, aangevuld als die tot op de huidige dag werd door de inbeslagnemingen in de kastelen der voormalige heersers over Rusland, van de hoge adel, en van al degenen, die verondersteld werden, in het bezit te zijn van goud en edelstenen.

Nu pas begon men goed te beseffen, welk een ongehoord grote hoeveelheid aan kostbaarheden van allerlei aard dat machtige, geheimzinnige rijk van de voormalige tsaren steeds had bevat.

Voor miljarden en nogmaals miljarden roebels aan waarde moest er zich bevonden hebben in de duizende juwelentastjes van schone vrouwen, in de brandkasten der grootvorsten, bij de juweliers, in het bezit van de hoge en de lage adel.

Want nog, tot kort geleden, las men van verkopen en veilingen van juwelen, ten name en ten voordele van het Sovjet bewind, en geen sterveling vroeg er ooit naar, hoe die juwelen in hun handen waren gekomen. De Europese juweliers, die van Londen, Parijs, Keulen, Wenen, vooral ook Brussel en Madrid schenen het de natuurlijkste

zaak van de wereld te vinden, kostbaarheden te verhandelen, die klaarblijkelijk afkomstig waren van diefstal. Weliswaar noemde men het thans heel anders; er werd nu alleen gesproken over: «inbeslagneming». Daarmede werd de schijn gered, en de handel ging lustig voort, telkens kwam er nieuwe aanvoer, en de prijs werd zelfs een weinig gedrukt door die onafgebroken stroom van de prachtigste Russische juwelen.

Telkens geloofde men dat de voorraad nu dan toch wel zou zijn uitgeput, en telkens stapte er aan een of ander voorstadstation van een der Europese hoofdsteden weer een sjofel gekleed mannetje met een sporthemd of een gummiboord aan, een scheefzittende stalen bril op een Aziatische neus en scheefgelopen hakken, uit een internationale trein, voorzien van een goedkoop handkoffertje, waarin zich voor honderdduizenden ponden sterling of miljoenen francs aan juwelen bevond. Een paar dagen later vertrok dat zelfde mannetje weer naar Moskou, precies zoals hij gekomen was, met zijn smoezelig boordje en afgetrapte schoenen, maar met bankbiljetten of assignaten in zijn zak inplaats van juwelen.

Soms werd zulk een veiling bekend gemaakt, een andere keer, en dit het vaakst, werden de zaken meer in het geheim behandeld, want men was een weinig bang geworden voor de bemoelzucht van de internationale dievenbenden, die geregeld heen en weer reizen tussen de grote spoorwegknooppunten. Voor Raffles echter, bleef nu eenmaal maar zelden iets geheim, en ook van deze zending wist hij iets af. Hij kende zelfs bijzonderheden. Hij wist waar de brenger zou logeren; wanneer de eerste bijeenkomst zou plaats hebben met een «kongsi», een soort syndicaat van een viertal rijke juweliers, en hij wist ook waaruit de zending juwelen bestond.

Het was om dit alles nader te onderzoeken, en om vervolgens een soort veldtochtplan te kunnen opmaken, dat Raffles naar Parijs was gereisd, onge-

veer een week voor de afgezant uit Moskou verwacht werd.

Mocht het naderhand nodig blijken, dan zou hij altijd nog gemakkelijk Brand of Henderson, misschien wel beiden, telegrafisch bij zich kunnen roepen. Indien er haast was, zou het gewone lijnvliegtuig van de British European Airways, de B. E. A. of dat van de K.L.M. de beide mannen in enkele uren bij hem brengen.

Want voor zulke kleinigheden gebruikte Raffles liefst niet zijn eigen pas geheel herstelde, zorgvuldig verborgen vliegmaschine.

De reis was hem niet al te lang gevallen, want hij had eerst een belangwekkend gesprek gevoerd met een Franse geleerde, die te Calais was ingestapt, en pas te Montdidier de trein verlaten had waarna hij enige bladen en tijdschriften gelezen had. Geslapen had hij echter niet, want de ervaring had hem geleerd, dat slapen in de grote internationale treinen tegenwoordig niet geraden is, althans niet in een bijna geheel verlaten coupé, waarbinnen men onmogelijk zeker kan zijn van zijn medereizigers.

Het was nog nacht geweest, toen de trein Calais verliet.

Nu echter stond de zon reeds een half uur aan de hemel, en Raffles gevoelde zich in het minst niet vermoeid of slaperig, want hij had voldoende rust genoten in zijn hut aan boord van de Kanaalboot, die hem van Dover naar Calais had gebracht.

De trein raasde reeds voorbij de eerste huizen van Saint Denis, en Raffles begon zijn weinige bagage bijeen te zoeken.

De huizen namen in aantal toe, zwart beroekt, lelijk en somber: de voorsteden van het noorden. Met reclames beschilderde schuttingen, ontzaglijke stapels steenkolen en sintels, opslagplaatzen, loodsen en tenslotte, het zwart beroekte Gare du Nord.

Voor degene, die voor het eerst Parijs bezoekt, maakt dit station, bij het verlaten ervan, al een zeer teleurstellende indruk. Het ziet uit op een smal zijstraatje, en pas na vijf minuten lo

pens bereikt men de Rue Lafayette, die ook al niet bepaald verlokkelijk is. Neen, de ontvangst daar in het noorden is niet wat men gezellig en uitnodigend noemt.

Maar Raffles lette daar reeds lang niet meer op. Hij was te vaak Parijs langs deze kant binnengekomen, en hij wist dat reeds tien minuten verder met een tram of taxi de druk verlichte uitbundige straten en boulevards hem zouden wenken en toelachen.

Hij had niet van te voren een hotel besteld, daar hij alles wilde nalaten wat hem naderhand misschien in verdenking kon brengen, en hij wist dat dit ook niet nodig was, want het drukke reis seizoen was voorbij, en hij zou gemakkelijk een kamer kunnen krijgen in het Grand Hotel, waar hij vaak zijn intrek nam, als hij reisde onder de naam van graaf Palmhurst.

Raffles bleek juist te hebben gezien. Hij kreeg zelfs dezelfde kamer die hij een maand of vier geleden gedurende enige dagen bewoond had. Het venster van die kamer kwam uit op een balkon dat uitzicht gaf op een groot stuk van de Place de l'Opéra, waar reeds op dit uur een overstelpende drukte heerste. Daar Raffles in de trein op zijn Frans ontbeten had, dat wil zeggen met een kop chocolade en een paar beschuitjes, zo haastte hij zich het evenwicht te herstellen, door een vroege lunch in een der grote restaurants, waarna hij onmiddellijk begon met hetgeen hij zich had voorgenoemen.

Misschien kan, aan de hand van hetgeen Charles Brand hieromtrent heeft genoteerd, die aangelegenheid van de Sovjet-diamanten nog wel eens afzonderlijk worden behandeld. Belangwekkend was de zaak zeker genoeg. Zij staat echter in een volkomen los verband met het eigenaardige avontuur, hetwelk Raffles in de Franse hoofdstad beleefde, dat hij zelf van veel groter belang vond.

Na zijn lunch besteedde Raffles de verdere tijd van die dag aan een grondige bestudering van zijn onderwerp, en wij vinden hem terug in de eetzaal van het Restaurant Royal, een van

die hoe langer hoe zeldzamer wordende kleine eethuisjes, waar men inderdaad nog zorg en aandacht besteedt aan het menu.

Waar het eigenlijk oorspronkelijk aan lag, heeft Raffles, die toch een goed inzicht had in de menselijke natuur, nooit met zekerheid geweten, maar een uitnemend elegant gekleed heer, enkele tafeltjes van hem af, keek hem gedurende enige tijd strak en onderzoekend aan, als iemand die een gelaat in zijn geheugen wil prenten, stond toen op, rekende af met de kelner, en kwam langzaam naar het tafeltje van Raffles toe.

De vreemdeling maakte een hoffelijke buiging, en Raffles merkte op, hoe uitstekend gesoigneerd de hele persoon van die man er uit zag. Zelfs een beetje verwijfd.

Toen boog die elegante Parijzenaar zich wat voorover, en vroeg in het voortreffelijkste Engels dat men zich denken kan en heel zacht:

— Mijnheer is Engelsman? Kan ik mijnheer soms een genoeg doen met een introductie in een club?

Nu was Raffles niet zo dwaas, te geloven dat hij, zelfs al was hij uitstekend vermomd, een Parijs type bezat. Het toeval had hem dus waarschijnlijk parten gespeeld en zijn uiterlijk inderdaad zeer Engels doen blijven.

Maar er was nog iets anders.

De man had Raffles op een zeer bijzondere wijze aangekeken, toen hij de vraag stelde.

Deze begreep onmiddellijk, dat er natuurlijk geen gewone sociëteit bedoeld werd, maar iets bijzonders, iets merkwaardigs, en denkelijk iets verbodens.

Misschien een van de Cercles privé, die niet nader beschreven hoeven te worden, die van verschillende aard zijn en waarvan Parijs er vrij wat bezit, zoals trouwens iedere andere grote stad, die in hoofdzaak door vreemdelingen bezocht worden.

Onwillekeurig keek Raffles heel even in de spiegel die naast hem hing.

Had hij dan werkelijk iets in zijn grime, in de uitdrukking van zijn gelaat, hetgeen die man aanleiding kon

geven, hem naar verboden vermaken te lokken?

Het moest wel zo zijn. Bij toeval moest hij, toen hij zich vermomde, iets in zijn trekken hebben gelegd, dat wees op zucht naar buitensporige vermaken, verboden uitspattingen.

Raffles had onmiddellijk begrepen, een van de nieuwerwetse gidsen door Parijs voor zich te zien.

Dit heerschap was ongetwijfel een van die hypermoderne gidsen, die zich zelfs in het fijnste gezelschap kunnen vertonen.

Raffles keek dus terug, om een beetje tijd te winnen, keek in het bleke gladgeschoren, gepoederde en bijgeverfde gelaat, dat in afwachting naar hem was toegewend, en vroeg toen nuchter:

— Wat voor soort club?

De ongeroepen gids kwam nog een weinig meer naderbij, en antwoordde fluisterend met zijn innemendste glimlach:

— O, ik zou mijnheer kunnen brengen naar gelegenheden waar om hoge inzetten gespeeld wordt, maar ik heb de indruk, dat ik mijnheer misschien meer zou gerieven met de bezichtiging ... van een sneeuwlandschap.

Weer die eigenaardige blik.

Raffles begreep nu alles.

Die uitnodiging moge voor een oningewijde heel zonderling klinken, maar Raffles was wel ingewijd. Hij wist waarover het ging. Hij had de eigenaardigstekende blik gezien, en de nadruk op het laatste woord gehoord.

Witte sneeuw, dat pleonasme duidde immers niets anders aan dan de verderflijke cocaïne, die op weg was, een groot gedeelte van de Parijse bevolking aan te vreten en uit te mergelen en voorgoed krachteloos te maken.

«Coco» was de andere naam voor het ellendige goedje, nog erger bijna dan de morphine, erger nog dan de opium, de verderflijke «drugs», die reeds zovele honderdduizenden slachtoffers hebben gemaakt.

Wederom keek Raffles in de spiegel. Hij kon toch, eerlijk gesproken, in zijn gelaat volstrekt niets ontwaren dat op misbruik van cocaïne wees. Zijn ogen

stonden niet dof, zijn oogleden trilden niet, zijn wangen waren behoorlijk gevuld, het vlees was stevig, het tandvlees was behoorlijk gekleurd, zachtrood, en hij bezat nog al zijn tanden.

Hij had evenmin dat onophoudelijke trillen van de handen, en dat schichtigte achteromzien, met 'n doodsbanige uitdrukking in de ogen, dat eigen is aan de morphinomaan en aan de cocosnuiver.

Wellswaar konden, met wat goede wil, een paar diepe groeven langs de neus wijzen op misbruik van verdovingsmiddelen. Maar hoe dan ook, Raffles had zijn besluit reeds genomen.

Hij wenkte de kelner, rekende af, nam zijn hoed, en zei bedaard tot de zonderlinge gids:

— Ik zal gaarne van uw aanbod gebruik maken, mijnheer.

Waarheen zult gij mij geleiden?

— Pardon, dat moet gij aan mij overlaten, luidde het antwoord. Dat moet een kleine verrassing voor u blijven.

Dit antwoord beviel Raffles eigenlijk maar half.

Hij nam de man eens op, die nu naast hem liep.

Hij kon een man van een jaar of vijf en veertig zijn, hij was klein en mager, en kon even goed een rayonchef, de bedrijfsleider van een juwelier, maar ook de niets uitvoerende telg van een welgesteld zakenman zijn. In ieder geval zag hij er volstrekt niet uit als een geweldenaar, die dadelijk met vuurwapens aan de gang zou gaan.

Maar Raffles wist dat die schijnbaar zo kalme, fijne, slanke mannen dikwijls het gevaarlijkst zijn.

In ieder geval nam hij zich voor, op zijn hoede te zijn.

Buiten gekomen wilde hij een taxi wenken, maar zijn gids hield glimlachend de hand op en zei:

— Pardon mijnheer. Gij zult wel begrijpen dat ik niet de eerste de beste chauffeur die ik niet ken, naar een bij de wet verboden club laat rijden. Gij zult mij toestaan, van mijn eigen auto gebruik te maken.

Hij stak even de hand op, en uit de file aan de overzijde maakte zich dadelijk een zeer fraaie wagen los, die zon-

der enig gerucht als het ware kwam aanzweven, en met een zacht gebrom van de motor vlak voor de beide wachtende stopte.

Raffles stapte op een uitnodigend gebaar van zijn mentor in, en kwam achter de keurig en toch eenvoudig geliniformde chauffeur te zitten, die zich zelfs niet naar hem had omgewend.

De man had zijn instructies natuurlijk reeds ontvangen, want de wagen gleed direct, zonder een enkele schok over het plaveisel van de Grote Boulevard.

Maar nauwelijks had de auto de Place de la Republique bereikt, of door een enkele handbeweging van de chauffeur vielen overal de gordijntjes met een licht klapje neer, zodat er alleen vlak voor zijn eigen gezicht een klein vierkantje vrijbleef waardoor hij kon zien. Tegelijkertijd gaf hij gas.

— Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken, begon de gids weer, met zijn raadselachtig glimlachje. Het heeft niets te betekenen, maar wij zijn natuurlijk wel verplicht, te beletten dat gij, althans de eerste keer, en alvorens wij enige inlichtingen hebben kunnen inwinnen, de weg naar onze club zoudt kunnen terugvinden. Bij het heengaan zult gij, althans wanneer gij dan nog weet wat gij doet, opnieuw de auto tot uw beschikking krijgen, om u naar de Boulevards terug te rijden.

Het was duidelijk: de man hield zijn nieuwe vriend voor een verwoed morphineman. En bedwelmde die nieuwe aanwinst zich eenmaal in dat huis, dan was hij verder ongevaarlijk, want de leden zelve, verslaafd aan hun hartschoot, zouden er zich wel voor wachten, dit verblijf aan de politie te verraden.

Verder begreep Raffles dat het bedwelmingsmiddel daar ook geleverd en verkocht moest worden, dat er in het clubgebouw « witte sneeuw » te krijgen was, waarvan men ook terplaatse aanstonds gebruik kon maken, misschien wel tegelijk met opium en morphine.

Er werd verder maar heel weinig meer gesproken, en na een rit van bijna een half uur hield de auto stil voor een oud en tamelijk smal huis in een wijk,

die Raffles voor Neuilly of Auteuil aanzag, want hij had de indruk, in zuidwestelijke richting te hebben gereden.

Hij kreeg echter weinig tijd om zijn omgeving op te nemen, want de huiskamer was al geopend nog voor de auto goed en wel stilstond, en nu bevond hij zich in een vestibule, niet al te helder verlicht, gaf daar zijn overjas en zijn

hoed af, zijn gids nam hem onder de arm, voerde hem een brede trap op, stak een portaal over en wierp een deur open van een groot, helderverlicht vertrek, met de grootste weelde gemeubeld.

En wat Raffles daar zag, deed hem huiveren van ontzetting en het diepste medelijden tevens.

HOOFDSTUK II

HET RIJK VAN DE DOOD

De kamer, beter kon men spreken van een zaal, was bijna zeker wel vijftwintig meter lang en bijna even breed. Er waren hoge, boogvormige ramen, zoals Raffles dadelijk opmerkte, die nu echter door gordijnen waren afgesloten, gordijnen van een zachte tint, en van rijk damast. Op de vloer lag een havannakleurig, dik tapijt.

In het rond stonden gemakkelijke sofa's, en diepe, tot liggen ook geschikte leunstoelen. Er waren zes, zeven tafels, grote en kleine, van een fraaie houtsoort, en waaraan enige personen lusteloos om blijkbaar hoge bedragen zaten te spelen.

Recht tegenover de deur, waardoor Raffles was binnengetreden, hing een portière, eveneens van bruin damast, die deze zaal dus blijkbaar afscheidde van één of nog meer andere vertrekken.

Een elektrische kroon in het midden en een aantal wandarmen verspreidden een helder maar niet al te schel licht.

Dit alles echter was zeker niet in staat afschuw en medelijden op te wekken.

Dat waren de ongelukkigen, die zich in die zaal bewogen.

Bewegen is niet het juiste woord, want verreweg de meeste van hen die daar aanwezig waren, zaten of lagen op de sofa's, en in de diepe stoelen, prattend op gedempte of zonderling schelle toon, of wel zwiingend voor zich uitstaarend.

Al die mensen, mannen en vrouwen, behoorden tot de hoogste standen, tot

de welgestelde burgerij, te oordelen naar hun kleren.

En allen hadden zij dit met elkander gemeen: een wasachtige, schier doorschijnende huid, hier en daar groezelig gevlekt, spitse, puntige neuzen, zoals de dood ze boetseert in het gelaat van de gestorven mens, ogen, die flets waren of met een ziekelijke glans schitterden, gerimpelde voorhoofden, gebogen ruggen en vaak een uitdrukking van stomme, eindeloze wanhoop of van volslagen idiotisme en versuffing.

Het geleek een troep schimmen, een troep spoken, akelige geestverschijningen, die daar langzaam, met afgemeten gebaren rondgingen, alsof zij reeds aan de wereld waren afgestorven.

De meeste dames droegen kostbare toiletten, en waren schrikbarens mager, van die ziekelijke magerheid, die het gevolg is van slepende ziekten.

De heren waren in avondtoilet.

Er waren een paar uitzonderingen op die regel. Raffles zag twee vrouwen, in weinig beter dan yodden gekleed, en pas naderhand vernam hij, dat de oudste een der naaste bloedverwanten was van de hertogin d'Uzes, en dat de jongste geparenteerd was aan een der Franse ministers van het ogenblik en miljoenen had bezeten.

Thans waren zij menselijke wrakken, de morphine had beiden onverbiddelijk in haar klauwen gegrepen en zij waren tot een toestand van bijna volslagen idiotisme geraakt. waaruit niets hun

meer kon redden.

Ook was er nog een man, in een slobberige smoking vol vetvlekken, met verward haar, die hem naderhand werd aangewezen als Comte de Chante-Grellet, de laatste afstammeling van een eertijds roemruchtig en oud adellijk geslacht uit de Vendée.

Zijn gids sloeg Raffles een ogenblik gade, blijkbaar nieuwsgierig, en zei toen, wijzend op de portière:

— Wanneer mijnheer verkiest kan hij de volgende zaal gaan; men zal hem dan wel terecht wijzen wat hij moet doen om... zich te verschaffen wat hij wenst. Wanneer gij wilt vertrekken behoeft gij dat slechts te zeggen aan de portier bij de andere uitgang. Door deze deur, eenmaal achter u gesloten zijnde kunt gij niet meer vertrekken. Ik voor mij heb thans mijn taak volbracht en wens u een aangename avond.

— Maar moet ik dan mijn naam niet in een register plaatsen? Word ik zonder meer aangenomen in deze club? Moet ik niet worden voorgesteld aan de voorzitter?

Weer gleed datzelfde vreemde lachje over het gelaat van zijn leidsman, toen deze ten antwoord gaf:

— Om zulke uiterlijkheden bekommeren wij ons hier niet, mijnheer. Iedereen is hier gelijk. Gelijk voor het oog van Koningin Coco.

Toen kuchte de man even, en Raffles begreep wat er van hem verwacht werd. Hij duwde de diep buigende gids een goudstukje in de handen, waarna deze geruisloos verdween, op zoek naar nieuwe slachtoffers.

Raffles was alleen en nogmaals rondkijkend viel hem plotseling een gelaat in het oog, dat aanstonds grote indruk op hem maakte.

Het was dat van een nog jonge man, die niet veel ouder kon zijn dan twee of drie en twintig jaar, fijn, aristocratisch, maar met in de ogen reeds de uitdrukking van sufheid, van onbewustheid, die zo kenmerkend is voor de slaaf der morphine.

Een diep gevoeld medelijden welde op in het hart van Raffles, toen hij die goedgeklede knaap zag, die, als hij

niet spoedig werd bevrijd uit de kluiters van zijn hartstocht, binnen enkele jaren ten dode zou zijn gedoemd.

Hij zat geheel alleen, scheen zich met niemand te bemoeien, en keek lusteloos toe bij het hazardspel van drie dames en een heer, die met de grootste onverschilligheid stapeltjes goudgeld verschoven, nu en dan onbedaarlijk geeuwend.

Weldra voegde zich een andere jongeman bij de bleke knaap, die zoeven de zaal was binnengekomen.

Hij was groter dan de ander, ook veel donkerder, en eerder van een Italiaans dan van een Frans type.

De zwarte boog zich over de blonde heen, praatte even met hem, maar wendde zich al spoedig af en keerde zich naar een groepje dames, die bij elkaar gezeten waren en hem blijkbaar vol vreugde in hun midden namen.

Met een enkele oogopslag had Raffles gezien, dat de donkere jongeman hier niet thuishoorde. Hij had een volkomen normale uitdrukking op zijn gelaat, dat wel niet dadelijk een sympathieke indruk maakte, maar waarop dan toch niets te lezen viel van slopende, de zenuwen vernielende hartstochten.

Wat deze man hier uitrichtte was dus niet recht duidelijk.

Behoorde hij wellicht tot het personeel? Dat was niet aan te nemen, tenminste wanneer men mocht afgaan op de gemeenzaamheid, waarmede hij zoeven de blonde jongeman had toegeproken.

Raffles zag dat hij zich even onderhield met een vrouw, die zeker niet ouder kon zijn dan een jaar of vijf en twintig, ofschoon haar houding reeds gebogen en haar gelaat verlept was, en die nog niet lang geleden zeker een knap meisje was geweest, want haar trekken waren regelmatig, haar ogen groot en donker.

Raffles kreeg de indruk, voor een kort ogenblik, dat die twee over hem spraken, want zij keken tegelijk even zijn richting uit, wisselden toen weer enige woorden; de man reikte haar de hand, keek nog eens naar de blonde jonge man en was toen plotseling verdwenen.

Raffles kluierde op zijn gemak door de zaal, waar slechts weinigen notitie van hem namen.

Zo kwam hij ook in de buurt van de blonde knaap, die daar maar voor zich uit zat te kijken, slap in zijn stoel geleund, met de witte, smalle, aristocratische handen de uiteinden der leuningen omvattend, en het hoofd op de borst.

Hij was klaarblijkelijk een lid van de hoogste kringen, misschien wel van de adel, want zijn gelaat was fijn, bijna vrouwelijk zacht.

Raffles bemerkte in het langslopen dat hij een enkele kleine, maar zeer fraaie diamant in zijn overhemd droeg, bijwijze van knoopje, en dat er aan zijn ringvinger een brede ring in de vorm van een slang, die zichzelf in de staart bijt, schitterde. Zelfs zo uit de verte en met een vluchtige blik kon Raffles wel zien dat het een uitnemend kunstwerk was, waarschijnlijk een familiestuk of iets dergelijks, want het maaksel was verre van modern.

Raffles overwoog bij zichzelf, dat het voor die bleke knaap te hopen was, dat er zich geen kapers op de kust bevonden, geen straatschuimers, als hij zo aanstonds dit huis weer zou moeten verlaten.

Hij scheen hier verder geen vrienden of bekenden meer te hebben, want niemand nam enige notitie van hem.

Er was iets in het gelaat van de jonge man, dat Raffles aantrok en hem onweerstaanbaar bewoog, nog eens op zijn schreden terug te keren.

Ditmaal nam de jongeman een weinig notitie van hem, en hief heel even het gelaat naar hem op; Raffles zag in twee grote, blauwe ogen, die vroeger misschien vol uitdrukking en levendig waren geweest, maar hem nu mat en onverschillig aanstaarden.

Bezat die knaap dan geen ouders meer, die hem weerhielden, geen zuster, geen vrouw, geen vriendin, die invloed op hem uitoefende en hem weerhield?

Raffles nam zich voor, eens wat nauwkeuriger acht te geven op die eenzame jongen, die daar zo roerloos en afgemat in zijn stoel hing, alsof hij pas

herstellende was van een uitputtende ziekte. Toen sloeg hij de portière terzijde, die zijn gids hem had aangewezen, en bevond zich nu in een zijvertrek, bijna zuiver rond, heel wat kleiner dan de zaal, die hij zoëven verlaten had, en vanwaar wederom een andere deur, die toevallig juist openging, toegang gaf tot een vertrek, waar niets anders stonden dan gemakkelijke rustbanken, en waar een dichte, benauwendende nevel hing. Dat was de rookkamer voor de opiumschuivers.

Er liep bijna aanstonds een kleine man op Raffles toe met een Japans uiterlijk, die hem toefluisterde, zijn zwarte, glinsterende ogen naar de zijne opgeheven:

— Coco ? Morphine ? Opium ? Absinth ?

Hij maakte daarbij een uitnodigend gebaar naar de tegenovergestelde wand, waarin Raffles nu pas een klein luikje ontwaarde dat juist geopend werd en waardoor een klein pakje werd toegeschoven aan een kleine, gezette dame, die er vol ongeduld op scheen te wachten, terwijl er zenuwachtige rillingen liepen over haar pafferig, bleek gelaat met de groene wallen onder de ogen, die niets anders schenen te zien dan dat hele kleine pakje, dat de zo vurig begeerde « sneeuw » bevatte.

Raffles zag haar wegwankelen, zodra zij het betaald en de Japanner driftig uit de vingers gerukt had, om in een stil hoekje van de grote zaal het dodelijke poeder op te snuiven.

Hij had enige moeite, zich van de kleine Japanner af te maken, maar toen hij zag dat de kleine man wantrouwend werd, kocht hij, om dat wantrouwen te sussen, enkele grammen coco, waarvoor hij twee pond sterling aan francs moest neertellen, en begaf zich toen weer naar de grote zaal, terwijl hij de zwarte oogjes van de Japanner als het ware in zijn rug voelde priemen. De man vroeg zich zeker af, wat die krachtig gebouwde, gezonde Brit in dit hol van ellende en vergetelheid kwam uitrichten.

Raffles koos zich een plaats, op nauwelijks zes passen afstand van de blon-

de jonge man, en kon hem vlak in het gelaat zien. Hij zag onmiddellijk dat de jongeman zich nu van zijn aanwezigheid bewust was, en met zijn blauwe ogen vol aandacht naar hem staarde, terwijl er tegelijkertijd een smartelijke trek over zijn gelaat vloog, snel als een schaduw van een wolk voorbij de zon.

Zo keken zij elkaar wel een minuut lang zwijgend aan, tot eensklaps de jongeman zich oprichtte, zijn kurkdroge lippen bevochtigde, en met die eigenaardige, klankloze stem, die aan alle morfinisten en coco-snuivers eigen is, vroeg:

— Hoe lang?

Raffles begreep aanstonds dat de ander wilde weten, hoe lang hij aan het misbruik verslaafd was, en hij antwoordde op goed geluk, om de kennis-making te kunnen aanknopen:

— Drie maanden.

De andere scheen verbaasd te zijn.

— Drie maanden al, en nog zo flink, en zo fris? Ik ga mijn zesde maand in, en vraag mij af: hoe lang nog? Zes maanden. En daarvoor, daarvoor, ik kan het mij niet goed meer herinneren, maar toen leek me de wereld vol zon en licht te zijn geweest.

Hij had met een afwezig gebaar de hand over het voorhoofd gestreken, en het volgende ogenblik scheen hij alweer vergeten te zijn wat hij zoëven gezegd had, want hij begon op een zonderlinge manier te lachen, en hernam:

— Als u nog kunt mijnheer, dan zou ik er maar mee ophouden. U ziet er uit of u nog terug kunt. Ik kan het niet meer, voor mij is het te laat. Ik ben opgetekend, in het grote register. Voor de haaien, mijn waarde heer, naar de bliksem, en voor goed.

Het was een schril, akelig lachje, als van een heel oud mannetje, en Raffles keek de jongeman eens aandachtig aan. Zeker, hij was ver heen, héél ver, maar nog niet reddeloos verloren. Er zijn morfinomanen, voor wie de onthouding dodelijk zou zijn, en die inderdaad « opgeschreven » zijn, onverschillig of zij met hun verschrikkelijke passie ophouden, dan wel er mee doorgaan. Maar die toestand scheen hier nog niet aan-

wezig te zijn.

Raffles zei, zijn stoel wat naderbij trekkend en op een toon van de grootste ernst:

— Voor u is het evenmin te laat. Het zal u niet schaden, als gij u werkelijk ernstig voorneemt, u te doen behandelen. Gij weet natuurlijk dat er kuren zijn, die de snuiver of de opiumroker kunnen genezen, mits hij niet te lang talmt en zich vast voor neemt, de voorschriften nauwkeurig te zullen volgen.

De jongeman had blijkbaar in de grootste verbazing toegelusterd, en staarde Raffles nu strak aan, alsof hij een zonderling, vreemd schepsel zag. Toen begon hij langzaam het hoofd te schudden, een hele tijd achtereen, blijkbaar vergetende waarom hij er eigenlijk mee begonnen was, en stamelde:

— Ik kan mij niets meer voornemen mijnheer. Slap als een vaatdoek. Ik heb geen wil meer, geen besef om iets te willen, het is soms alsof ik in een dikke mist loop, en mijn hersens, voor zover ik die nog heb, die zijn... als een prop watten in mijn hoofd... en wat mijn wilskracht betreft... die is... waar was ik ook weer?

Hij begon in zichzelf te mompelen en Raffles begreep, dat het hem verder onmogelijk was, de draad van zijn gedachten vast te houden. Zelfs dit korte gesprek scheen hem al zeer te hebben aangegrepen. Er kwamen vlammerige blosjes op zijn bleke wangen en de mond vertrok nerveus. Toch had Raffles de overtuiging, dat deze jongen te redden was, en dus ook gered moest worden, desnoods ondanks zichzelf.

Hij schoof nog wat naderbij en legde zijn hand, waarin het leven warm klopte, op de ijskoude vingers van de ander, die bij de aanraking beefde, alsof hij geslagen werd.

En zijn stem had een klank van oprechte sympathie toen hij zei:

— Ik ben onder meer, geneesheer. Zoudt gij niet willen proberen, beter te worden? Geld vraag ik u niet, alleen de toezegging dat gij uw best zoudt willen doen?

De ander schudde mismoedig het

hoofd en antwoordde dof, recht voor zich uitstarend, dwars door de zaal heen:

— Te laat, Ik kan niet meer terug. Misschien, als ik hier niet woonde, buiten deze vervloekte stad met haar verzoeking, maar het is me onmogelijk, ik kan er niet meer buiten, ik acht mij niet in staat om... wat wilde ik ook weer zeggen...

— Hoe heet gij? vroeg Raffles, zonder zijn ogen van het bleke gelaat af te wenden. Het scheen de ander nogal wat inspanning te kosten om zich zijn naam te herinneren en toen antwoordde hij, na gewreven te hebben met zijn spitse vingertoppen, over zijn hoog voorhoofd:

— Ik heet Edmond Hébrard de Ville-neuve.

Raffles deinsde even achteruit.

De naam die hem daar genoemd werd, behoorde aan een der oudste, edelste geslachten van Frankrijk. In de kronieken van 900 werd die naam reeds vermeld als een der leenheren van Karel Martel. En dit was een loot van die edele stam.

En vaster dan ooit nam Raffles zich voor, alles in het werk te stellen om althans deze ongelukkige, die nog gered kon worden, ook weg te rukken uit de klauwen van de verlokkenende fee met de giftige adem.

Hij keek op en rondom zich heen, als om naar de uitgang te zoeken.

Bij de portière zag hij de donkere jongeman staan.

Deze was blijkbaar zoëven binnengekomen, en keek strak naar de beide mannen.

HOOFDSTUK III

DE AASVOGEL

Het was de volgende dag omstreeks drie uur in de namiddag toen een toestel van de Engelse Luchtvaart Maatschappij elegant en zonder een enkel schokje neerstreek op het vliegveld van Le Bourget bij Parijs.

Er stapten achtereenvolgens een zestal reizigers uit, die dadelijk in handen vielen van de ijverige douanen. Onder hen bevonden zich twee mannen, die blijkbaar bij elkaar hoorden, een jonge nog, met blauwe ogen en blond haar, de ander wat ouder, zeer groot en breed met spieren als kabeltouwen en een nek als een stier.

Zodra ook deze beide de douaneformaliteiten achter de rug hadden en door het witgeschilderde hekje waren gegaan, werden zij verwelkomd door John Raffles, die hen dadelijk terzijde voerde en met zachte stem tegen de kleinste der beide mannen begon.

— Welkom hier, Charles. Ik ben blij dat je aanstands gevolg hebt gegeven aan mijn telegrafische uitnodiging. Was

de reis goed, James?

— Goed, maar naar mijn zin een beetje langzaam, mylord, antwoordde de reus, met een grijnslach. Ons eigen toestel gaat vlugger.

— Misschien zullen we het dezer dagen wel nodig hebben, James, verklaarde Raffles glimlachend.

— Alles is hier toch, hoop ik, in orde? Toch niets ernstigs aan de hand? vroeg Brand, een beetje ongerust naar Raffles opziende.

— Alles is in de meest volmaakte orde, amice. Ik ben tevreden over mijn onderzoek in de bekende zaak, en het is ook niet daarom, dat ik je verzocht met de eerste de beste vliegmaschine hierheen te komen. Ik meen echter iets op het spoor te zijn gekomen, dat misschien nog wel belangwekkender is, al zal het zeker heel wat minder voordelig zijn, dan die zaak van de Sovjetjulen. Maar kom mee, het is hier niet de tijd en de plaats om je rustig alles te kunnen vertellen. Daar staat de mo-

torbus al op ons te wachten, die ons naar Parijs moet terugbrengen.

Inderdaad, op het ruime voorplein van het vliegveld stonden de grote, zeswielige bussen reeds klaar, om reizigers en bagage over te brengen.

In het voertuig konden zij ook niet praten, want er zaten nog acht andere passagiers in en Brand moest dus zijn nieuwsgierigheid intomen tot hij zich in zijn logeerkamer in het Grand Hotel bevond, naast die van Raffles gelegen, en er van gescheiden door een tussen-deur.

Nauwelijks echter, was de piccolo verdwenen, die zijn valies op de kofferknecht had gezet, of Brand liep haastig op Raffles toe, en zei op gedempte toon om buiten de kamer niet te worden gehoord.

— Vertel nu maar gauw waarom de plotselinge behoefte aan mijn gezelschap?

— Beklaag je je er over? vroeg Raffles glimlachend.

— Helemaal niet. Integendeel. Je kunt wel begrijpen, dat het te Londen zonder jouw gezelschap niet bijzonder opwekkend is in deze tijd. Maar het zal wel iets van belang zijn dat je mij deed telegraferen.

— Dat valt nog te bezien Charles. Ik verzocht je juist hier te komen, om te kunnen vaststellen of het al of niet de moeite waard is. Voor het ogenblik is mij dat zelf nog onbekend. Ga daar zitten, dan zal ik je de zaak zo vlug mogelijk uitleggen.

Brand had zich haastig ontdaan van overjas en hoed, en nam nu plaats dicht bij het grote, hoge venster, dat uitzicht gaf op de boulevard.

Raffles keek een ogenblik glimlachend op hem neer, en begon toen:

— Je bent te lang in mijn gezelschap geweest, Charles, om niet te weten dat er mensen zijn die vreemde manieren gebruikten om een andere, die hem in de weg is, terzijde te schuiven. Talrijk zijn ook de wijzen om dit te doen, zonder dat de Justitie bij machte is, een vooruit beraamd misdrijf te bewijzen. Iets dergelijks nu meen ik gisteren te hebben ontdekt, louter bij toeval. In de

aanvang leek het niet zeer belangwekkend, maar binnen enkele uren had ik een heel warnet van intriges blootgelegd. Toch is het ook weer heel eenvoudig en schandelijk, maar geniaal gevonden.

Nu vertelde Raffles in enkele woorden van zijn bezoek aan het huis in het zuiden van Parijs, van zijn kennismaking met Edmond Hébrard de Villeneuve en van zijn diep medelijden met die jongeman. Daarop vervolgde hij:

— Ik bood aan hem naar huis te begeleiden, maar dat werd geweigerd. Niet door hem, maar door een vriend van Edmond, en in de hoffelijkste bewoordingen, dat moet ik zeggen. En het woord vriend gebruik ik ook slechts bij wijze van spreken, want de René Maucière is, ik ben er zeker van, een grote schurk, en eerder de doodsvijand te noemen van Edmond dan zijn vriend. Bovendien is hij een neef van hem. Hij treedt op als een soort chaperon, doet zijn neef kennismaken met allerlei vermaken, en vergezelt hem ook naar dat huis, naar het schijnt.

— Is hij ook een addict?

— Geen sprake van. Hij is iemand die zijn verstand en zijn zinnen goed bijeen heeft, en voor zijn opzet, zijn plannen moet men een helder hoofd hebben. Waarschijnlijk heeft hij andere hartstochten, die mij nog niet bekend zijn, maar drugs boezemen hem niet de minste belangstelling in, tenzij dan misschien als middel om zich langzaam maar zeker van zijn neef te ontdoen.

— Maar dat is verschrikkelijk, dat is moord. riep Brand ontzet uit. Je wilt mij dus te verstaan geven, dat hij met opzet zijn neef bedwelmt en naar de afgrond voert? Waarom dan toch?

— Heel eenvoudig: ter wille van het ellendige geld, dat al het onheil op deze aarde veroorzaakt, dat haat en oorlogen verwekt, en mensen als dieren op elkander aanhitst. Ik zal kort zijn, Charles. Edmond de Villeneuve moet binnen niet al te lange tijd, ik geloof een maand of drie, een groot fortuin erven. De erfplater is reeds gestorven, en moet in zijn testament hebben bepaald, dat de erfenis niet onmiddellijk mocht worden

uitbetaald, maar eerst na verloop van zes maanden en dan aan zijn jongste neef, tenzij die binnen dat tijdsverloop mocht overlijden. In dat geval zou de oudste het fortuin erven. Je ziet, dat dat al heel eenvoudig is. De zaak wordt alleen een tikje ingewikkelder, omdat de erfflater zelfs in gevallen van waanzin en idiotisme heeft voorzien. Zo is er gestipuleerd, dat de oudste neef moet optreden als exécuteur testamentair, voogd en boedelbeheerder over en voor de ander, ingeval deze niet in staat mocht zijn, voor zijn eigen zaken te zorgen; om kort te gaan, dat hij onder curatele moet worden gesteld. Het mes snijdt dus aan twee kanten. Gaat de Villeneuve niet gauw genoeg dood, dan wordt hij toch in ieder geval suf, afgestompt en hij is al aardig op weg; het oudste neefje bereikt dus in elk geval zijn doel.

— Maar hoe heb je dat alles in die korte tijd kunnen ontdekken? vroeg Brand.

— Dat was niet zo moeilijk, amice. Je begrijpt wel dat ik in dat korte tijdsverloop geen registers heb doorgebladerd, of ongewenste bezoeken heb gebracht aan notarisbrandkasten. Maar dat testament is tamelijk algemeen bekend, want het werd drie maanden geleden voorgelezen in tegenwoordigheid van de hele familie en de zaak werd dus al spoedig een publiek geheim. En waar de neef het op aanlegt, dat was zo duidelijk zichtbaar voor iemand die goed toeziet, dat hij evengoed zijn toelag met zoveel woorden openlijk had kunnen bekennen, Edmond en ik zaten gisteren rustig te praten, voor zover hij dan nog een geregeld gesprek kan voeren, toen ik merkte, dat mijnheer René Maucière strak naar ons keek. Ik zag dadelijk dat hij mij wantrouwde. Hij kwam naar ons toe, stelde zich voor, ik deed hetzelfde, maar je begrijpt dat hij de enige was, die zijn ware naam noemde. En nu zul je ook begrijpen, waarom ik je verzocht heb om hier te komen.

— Het zal aan mij liggen, Edward, maar heus, ik kan de betekenis nog niet

vatten, welke onze komst voor je kan hebben.

— Wel, amice, ik kan je hulp gebruiken om die René Maucière de voet dwars te zetten. Ik voel sympathie voor die domme, jonge dwaas, die hij tot zijn slachtoffer wil maken.

— Stel eenvoudig een aanklacht in bij de politie.

— Kom, kom, Charles, praat niet zo dom, zei Raffles, een weinig ongeduldig. Geen enkele rechter of politiecommissaris zou immers zijn tijd verbeuzelen met de behandeling van zulke aanklachten. Slaat hij Edmond soms met ruw geweld mee? Volstrekt niet; de jongeman vergezelt hem vrijwillig. Geeft hij hem de cocaïne, de morphine, de opium met geweld in? Ook al niet. Als Edmond het niet doen wil, dan moet hij het eenvoudig maar laten. Dat hij het niet meer kan laten, dat is geen zaak voor de politie, maar voor de medicus.

— Je hebt gelijk, Edward, het bewijs van een misdadige opzet valt hier niet te leveren, mompelde Brand. Het is knap bedacht, en die mijnheer Maucière is een zeldzame fielt, wanneer je het bij het rechte eind hebt. Maar dan kan ik toch niet goed inzien op welke wijze...

— Luister eens, Charles, Edmond de Villeneuve zou nog kunnen gered worden, mits hij Parijs onmiddellijk verlaat, zich begeeft naar een plek waar het onmogelijk is, zich het vervloekte witte goedje aan te schaffen, en zich daar laat behandelen door een vertrouwd geneesheer, die verstand heeft van de zaak. Voor dat laatste zal ik zelf zorgen, en het eerste...

— Het eerste zal hij stellig niet doen, Edward, als ik nog weet wat een echte coco-snuiver is.

— Geef ik toe. Hij zal het zeker niet uit vrije wil doen, Charles, maar... men zou hem bijvoorbeeld, met geweld kunnen wegbrengen.

Brand keek Raffles met grote ogen aan, en herhaalde, toonloos:

— Een schaking dus, een ontvoering?

— Precies. Wij moeten trachten, ons op een onopvallende wijze meester te maken van Edmond, en hem weg te

voeren; het kan mij niet schelen waarheen, als het maar is naar een stille plek, waar wij hem een maand, en misschien zelfs nog wel korter, kunnen vasthouden, desnoods tegen zijn wil, want dan garandeer ik dat hij genezen is, en daarna zal ik hem wel iets toedienen, dat hem voorgoed een walg inboezemt voor die bedwelmende middelen.

— Kan je dat niet doen zonder die ontvoering?

— Neen Charles, want dat middel zou hem ernstig schaden, zolang hij niet volkomen genezen is, ik bedoel geestelijk en lichamelijk genezen van de gevolgen zijner passie.

Brand zat een oogenblik in gedachten verzonken en zei toen hoofdschuddend:

— Dat is nu alles goed en wel, en ik wil je natuurlijk daarbij ook graag helpen, maar hoe moet het gedaan worden in een stad als Parijs?

— Dat lijkt mij minder moeilijk dan het jou toeschijnt, amice. Hij is gelukkig nog geen gevangene in de macht van zijn neef, en men kan hem nog een bezoek brengen. Ik weet dat dat ook reeds een paar malen gedaan is door het meisje, dat hem liefhad, dat van zijn kwaal gehoord had, en hem bezocht met haar moeder. Maar zij is geschrokken van zijn onverschilligheid en zijn uiterlijk en nu bitter bedroefd. Maar wij zullen de Villeneuve beleefd uitnodigen tot een tegenbezoek, en dan zal hij niet meer terugkeren naar zijn eigen woning, maar wij zullen hem vasthouden, totdat er gelegenheid is, onze vriend verder te expediëren, naar een plekje, vanwaar wegkomen zo goed als onmogelijk is.

— Maar dat vind je tegenwoordig niet meer in heel Europa, tenzij in het hartje van Siberië misschien, riep Brand uit.

— Wel dan gaan wij buiten Europa. Dan zoeken wij het in Afrika, desnoods in Australië.

— Maar daar gaan maanden mee heen.

— Niet meer dan een paar dagen, Charles, als wij gebruik maken van onze vliegmaschine, antwoordde Raffles kalm.

De Duivel der Lucht bevindt zich op het oogenblik in onze hangar dicht bij Londen, en ik zie wel kans, met een gehuurde motorboot onze vriend daarheen te brengen, zonder dat het opvalt.

— En zonder dat hij zich verzet?

— Ik zal wel zorgen dat hij een of twee dagen lang willoos is, Charles. Kom trek een ander gezicht, en zeg dat je mij ook graag wilt helpen, die aasvogel eens een kool te stoven, die hem heugen zal.

— Maar natuurlijk wil ik je helpen, en van ganser harte, riep Brand uit. Alleen, ik kan mij niet voorstellen dat die René Mauclère je maar rustig je gang zal laten gaan.

— Dat zal hij wel moeten, Charles. Natuurlijk kan hij zich niet openlijk verzetten tegen een reis van zijn neef. Hij is geen voogd over hem, noch een curator. Hij heeft niets over hem te zeggen en de jongen kan doen en laten wat hij wil.

— Leven de ouders van die de Ville-neuve nog?

— Alleen zijn moeder. Die woont echter samen met een zuster, en hij heeft allang zijn eigen appartementen betrokken. Charles, ik ben blij dat je er bent. Wij zullen eens gauw aan het werk gaan, want iedere dag is winst. We zullen Edmond uitnodigen, mij spoedig een bezoek te brengen, en de rest is kinderwerk.

— Wil je dat ik meega?

— Graag. Ik zou willen dat je hem zag. Je zult hem sympathiek vinden. Er bestaat een zekere gelijkenis tussen jullie, al is hij een stuk jonger dan jij. Hij ziet er op zijn minst twaalf of vijftien jaar ouder uit dan hij behoorde te doen. Hij heeft jouw blauwe ogen, maar die staan nu dof en wezenloos. Ben je uitgerust van de reis?

— Volkomen. Ik voel me zo fris als een hoen. Even handen wassen, en een ander pak aantrekken, en je kunt over mij beschikken.

Binnen een kwartier was Brand gereed, en de beide vrienden verlieten het hotel, na zich te hebben overtuigd dat Henderson een goede kamer had gekregen, waar hij zich al had geïnstalleerd.

De reus kreeg in opdracht, in de buurt een goede, snelle auto te huren, waarna de beide vrienden een eind lang de grote boulevards afwandelden, de Rue Royale insloegen, de Place de la Concorde bereikten, en rechts de wereldberoemde verkeersweg insloegen die Champs Elysées heet. Zij staken deze boulevard even voor de Rue de l'Alma over, gingen deze straat in, en halverwege ongeveer stapte Raffles op een huis toe, een fraai, oud gebouw, na op zijn horloge te hebben gekeken en te hebben vastgesteld dat het volstrekt niets te vroeg was voor een bezoek.

De beide mannen gingen de koetspoort in, waarvan de grote deuren, zoals gebruikelijk wijd open stonden, en begaven zich dadelijk naar de portiersloge, die rechts was gelegen, naast de brede trap, die naar de verschillende verdiepingen voerde.

Raffles tikte tegen het glazen ruitje met twee vingers, waartussen hij reeds een geldstukje geklemd hield, daar hij goed op de hoogte was van de gebruiken in het wereldje der Parijse concierges, en kreeg dan ook een vriendelijk gezicht te zien, bekroond met wat pluizig, grijs haar, half schuilgaande onder een fluwelen calotje, met een sierlijk kwastje van zijde.

— Mijn waarde heer, zo begon Raffles, het geldstukje achteloos onder het opgeschoven ruitje doorschuivend, gij kunt mij ongetwijfeld wel zeggen of mijnheer Edmond de Villeneuve thuis is?

— Neen mijnheer, de jonker is er niet, antwoordde de portier, die het geldstukje handig had weggetoverd.

— Wel, dat spijt mij, zei Raffles, oprecht teleurgesteld. Ik had hem een bezoek willen brengen. Geloof gij dat mijnheer de Villeneuve gauw zal terugkomen?

— Dat zou ik niet denken, mijnheer, zei de concierge. Mijnheer de Villeneuve zei, dat het wel kon zijn, dat hij een paar maanden wegbleef.

— Een paar maanden? Excusez du peu. Ging hij dan op reis? vroeg Raffles ontsteld.

— Ja, hij had tenminste een groot

valies bij zich, toen hij vertrok.

— Hoe lang is dat geleden?

— Vanochtend om elf uur.

— Zei hij u soms waarheen hij ging?

— Mijnheer de Villeneuve was niet zo eng vertrouwelijk, antwoordde de concierge droogjes, die vond dat hij nu voor de honderd francs voldoende had losgelaten.

Raffles bracht een tweede muntbiljet ter tafel, dat onmiddellijk zijn invloed deed gevoelen, want het gelaat van de concierge helderde weer op.

— Is het u misschien bekend, naar welk station de chauffeur hem moest rijden?

— Daar weet ik niets van, mijnheer. De taxi wachtte voor het trottoir.

— Maar gij of iemand anders moet toch zijn valies naar de auto hebben gedragen?

— Dat hoefde niet, mijnheer. Dat deed zijn neef.

Raffles had natuurlijk wel iets dergelijk verwacht, maar toch trof het hem als een slag. Die René Mauclère scheen dus nog slimmer te zijn en in ieder geval heel wat wantrouwend dan Raffles zich had voorgesteld. De vent had natuurlijk met lede ogen die nieuwe kennismaking van zijn slachtoffer gezien met een volkomen gezonde man, die sympathie voor hem scheen te voelen, en ook zeker wel begrepen, welke gevaren daarin voor hem konden schuilen. Hij had de moeilijkheid menen op te lossen, door met zijn neef op reis te gaan, wie weet naar welke stad in Frankrijk of misschien wel daarbuiten, want in alle grote Europese steden kan men tegenwoordig, helaas, de bedwelmende middelen krijgen, waartegen de regeringen, beducht voor het morele peil van de bevolking, zulk een vinnige strijd voeren.

Raffles keek over zijn schouder even naar Brand, die geen woord van het gesprek had gemist, en een ogenblikje keken de vrienden elkander veelbetekenend aan.

De tegenpartij had een zet gedaan, en het was een goede geweest. Als de concierge van het huis niet eens wist, waarheen de Villeneuve zich had bege-

ven, wie kon het dan in 's hemelsnaam weten?

Plotseling kreeg Raffles een inval en zich weer tot de portier wendend, vroeg hij:

— Had mijnheer Edmond geen bediende? Die zal zeker wel weten, waarheen zijn meester gegaan is.

— Dat weet hij heel zeker, mijnheer, luidde het antwoord, want mijnheer de Villeneuve heeft hem op reis meegenomen.

Raffles wist voorlopig genoeg. Hij zag in dat de zaak toch niet zo gemak-

kkelijk zou gaan als hij eerst had gedacht, maar dit prikkelde een man als hij was, juist tot doorzetten.

— Het spreekt vanzelf, dat we het hierbij niet laten, Charles, zei Raffles, toen zij weer op straat stonden, en nu minder dan ooit. Ik zou het mij tot een eeuwige schande rekenen, als ik mij door die vent liet schaakmat zetten.

— Natuurlijk, zei Brand, maar ik vraag mij af, hoe wij in deze stad met haar acht of tien stations te weten kunnen komen waarheen zij zich begeven hebben?

HOOFDSTUK IV

DE VROUW IN HET SPEL

Er waren nu reeds op zijn minst vier kostelijke uren verloren gegaan, en Raffles was zeer ontevreden op zichzelf, dat hij het officiële bezoek had afgewacht, inplaats van reeds des 's morgens bij Edmond de Villeneuve een visite te gaan afsteken. Het was nu zo duidelijk als iets, dat René Maucière de vreemdeling wantrouwe, die zo eenklaps in het leven van zijn neef was gekomen.

Raffles besloot het enige te doen wat er in het onderhavig geval gedaan kon worden, al zou het ook enige tijd in beslag nemen. Het stond natuurlijk vast, dat de beide jonge lieden Parijs verlaten hadden. Zij moesten dus vertrokken zijn van een van de vier stations, die naar de hoofdwindstreken genoemd zijn, of van het Gare d'Orleans. Henderson verstond wel Frans, maar sprak het niet voldoende, om snel iets te kunnen informeren van zo groot belang en dus moesten Raffles en Brand die vijf stations onder elkander verdelen. Zij waren van plan rijkelijk met foaien te werken, en tenslotte zou er toch wel een stationskruier, een conducteur, een beambte te vinden zijn, die speciaal gelet had op de passagiers voor de eerste of tweede klasse.

Het plan bleek deugdelijk.

Want het was nog geen vijf uur in

de namiddag, toen Brand opgewonden in de auto stapte, die thans door Henderson bestuurd werd, na de reus te hebben toegefluisterd:

— Als de maan naar ons hotel, James. Ik geloof dat wij hem te pakken hebben. De beschrijving klopt precies.

Brand had die ontdekking gedaan aan het Gare d'Orleans en het was dus zeer waarschijnlijk, ja bijna zeker, dat Maucière met zijn neef naar het zuiden was gegaan.

De ogen van Raffles schitterden, toen hij haastig een spoorwegboekje greep en zei:

— Fijn, amice. Goed gewerkt. Dat weten wij dus alweer.

— Het is alleen maar heel jammer, Edward, dat wij aan die wetenschap zo weinig hebben, want wie kan zeggen waar zij ergens zijn uitgestapt.

— Wel, dat kan, bijvoorbeeld, de hoofdconducteur van de trein, die omstreeks elf uur vertrekt, gaf Raffles ten antwoord. Wij behoeven het hem slechts te vragen.

— Maar die trein gaat heel ver, Edward, de man kan die reis onmogelijk voor overmorgen nog eens maken.

— Dat is zo, maar hij moet toch per telegram ergens te bereiken zijn. Wij zullen naar zijn naam informeren aan het station van de spoorweg van Parijs naar

grammen kosten, naar tien verschillende plaatsen aan de lijn, hij moet mij antwoorden.

Nog twee uur later was het taaië volhouden van Raffles alweer beloond, want Dupuit, zo luidde de naam van de hoofdconducteur, die de trein naar het zuiden gebracht had, deelde telefonisch mede, dat twee heren van de aangeduide beschrijving in Dyon uit zijn trein waren gestapt; zover reikten trouwens hun plaatskaartjes. Hij kon echter niet zeggen of deze stad inderdaad het einddoel was.

De grote internationale treinen doen over de afstand Parijs-Dyon omstreeks vijf uren, maar Henderson zag kans, het in een half uur tijd minder te doen, zodat de grote Bentley nog voor het lunchuur de mooie, oude provinciestad bereikte, het station ter zijde liet liggen en aanstonds naar een garage reed.

Het eerste wat Raffles deed, was informatie inwinnen bij de grote hotels. Met zijn gewone handigheid had hij weinig moeite, antwoord te krijgen op zijn verzoeken om inlichtingen en er was nog geen kwartier verlopen, of Raffles wist wat hij wilde weten. Maucière en de Villeneuve hadden die nacht gelogeed in het hotel de la Gare, en waren diezelfde morgen omstreeks elf uur vertrokken met een trein, die naar het zuiden ging, zeer waarschijnlijk naar Marseille.

Marseille is een grote aanzienlijke havenstad en berucht om haar groot aantal cocainemokkelaars, en gelegenheden, waar men zich het ellendige goedje kan verschaffen.

Raffles had dus een drietal kostbare uren op de tegenstander gewonnen, en hij was van plan, die niet weer te laten ontglippen.

Zo lunchten dan de drie mannen tot misnoegen van de kelners van het deftige restaurant waar zij hadden plaatsgenomen, in enkele minuten. Voor alle zekerheid had Raffles nog enige lunchpakketten laten maken, en een half uur nadat zij Dyon waren binnengereeden, vertrokken zij alweer uit die stad, vast besloten, om, indien het mogelijk was, de trein nog in te halen,

die laat in de avond van dezelfde dag, het station van Marseille moest binnentomen.

Elkaar afwisselend achter het stuurwiel, bereikten zij 's avonds elf uur Tarascon, juist toen de lange helverlichte rij wagens voorbij snelde van de bekende « Oiseau bleu » die een uur later Marseille zou bereiken.

Brand was opgetogen, Raffles was het misschien niet minder, doch hij glimlachte maar eens, en drukte het gaspedaal geheel neer.

Er geschiedde gedurende deze auto-tocht niets van betekenis, tot Raffles ten slotte stopte voor het hoofdstation van Marseille, volle drie minuten voor daar de trein verwacht werd.

Voor hij Parijs verliet, had Raffles zich volkomen onkenbaar gemaakt. Hij wist welke tegenpartij hij te bestrijden kreeg, en het moest tot iedere prijs vermeden worden, dat Maucière hem zou herkennen. Wat Brand betreft, wiens gelijkenis met de ongelukkige Villeneuve Raffles aanstonds was opgevallen, Maucière had hem zelfs nooit gezien, evenmin als Henderson. Zo kon hij dan volkomen gerust de dingen afwachten, die zich reeds een ogenblikje later aankondigden in de vorm van het snerpend gefluit ener locomotief, het geratel van de viaducten, vlak bij het station onder het gewicht van de zware trein, en dadelijk daarop het onvermijdelijk lawaai, dat losbarst in een groot station, zodra daar een internationale trein aankomt.

Nog vijf minuten, en uit de beide wijdgeopende deuren, trad een stroom van reizigers naar buiten. Raffles was de enige die de auto had verlaten, zodat hij beide deuren gemakkelijk in het oog kon houden, half verborgen achter de rij van wachtende taxi's.

Hij behoefde niet lang te wachten. Daar kwam Maucière aan, met Villeneuve naast zich, die bleker en zwakker dan ooit scheen te zijn, wiens ogen hol en wanhopig om zich heen stardden. Maar aan de andere zijde van Maucière liep iemand, met wie Raffles nog geen kennis had gemaakt. Het was een knappe, slanke vrouw ofschoon niet zo

heel jong meer, naar het scheen. Op dit oogenblik scheen zij vrij hoge woorden te hebben met Maucière, die op zachte maar bitse toon tegen haar sprak, en iets scheen te weigeren. Raffles zag dat zij in reistoilet was, en zij moest dus blijkbaar een gedeelte van de reis in gezelschap van de beide heren hebben gemaakt, of misschien wel tegelijk met hen te Parijs in te trein gestapt.

Op de Villeneuve schenen de twee twistende geen acht te slaan. Toen het drietal Raffles op een meter afstand voorbijging, zoekend naar een auto, hoorde Raffles aanstonds aan haar accent, dat de vrouw een Waalse was, en zeker niet tot de hoogste standen behoorde. Dat was duidelijk aan haar uitspraak te bemerken. De Villeneuve scheen zelfs niet te horen wat de beide anderen spraken en volgde willoos. Maucière scheen in het minst niet bevreesd te zijn dat zijn neef hem nu nog zou ontsnappen.

Juist toen zij voorbij gingen bleef Edmond de Villeneuve wat achter, ten einde met trillende vingers een sigaret aan te steken. De vrouw keek haastig naar hem om, en toen hoorde Raffles haar sissend en snel tot haar metgezel zeggen:

— Waartoe dient dat getreuzel?

Maak er toch onmiddellijk een einde aan.

— Denk je dat ik gek ben? Zou ik alles bederven, in mijn haast? Je weet niet wat je zegt Berthe. Ik heb je raadgevingen niet nodig, die mij niets verder zouden brengen, of liever heel wat verder dan ik begeer te gaan. Je begrijpt me wel.

Raffles, goed verborgen achter een taxi, maakte een onwillekeurig gebaar van schrik. Die duivelin scheen Maucière, die blijkbaar een goede vriend van haar was, in haar ongeduld tot moord aan te drijven, tot een misdaad, die aanstonds een einde zou maken aan het wachten, op een grote erfenis. Raffles begreep, dat hij zich zou moeten haasten.

Edmond de Villeneuve had zich nu weer bij de beide anderen gevoegd en

dadelijk lachte de vrouw hem toe. Maucière stak zijn arm onder die van zijn neef, en het drietal stapte ten slotte in een bus van Hotel de la Cannebière. Zij maakten het Raffles dus al heel gemakkelijk, hen te volgen.

Raffles maakte onmiddellijk zijn plan op. Zodra het drietal, dat hij achtervolgde, achter de grote draaideuren van het hotel was verdwenen, wendde hij zich tot Brand, die naast hem zat, en zei:

— Ik neem hier ook mijn intrek. Jij en Henderson gaan logeren in het Hotel Splendide, hier schuin tegenover. Neem een kamer met telefoon. En let goed op, want ik heb je misschien al gauw nodig. Ik vrees voor het leven van die knaap, en nu meer dan ooit, nu er een vrouw in het spel is. Dat ordinaire canaille is zeker een goede vriendin van Maucière en tracht hem aan te sporen, de ongelukkige zwakkeling aanstonds van kant te maken. Nu wij zullen daar een stokje voor steken.

Ikzelf zal een oog in het zell houden, en zorgen dat er in ieder geval vannacht niets kan gebeuren. Zorg dat er morgenochtend zo vroeg mogelijk een van de snelste motorboten die je maar kunt huren, voor mij beschikbaar is. Huur ze desnoods voor een week, voor een maand. Koop het ding, als het niet anders gaat. Nu wij onze vlieg-machine zover achter ons hebben gelaten, zal ik gebruik moeten maken van onze Bruinvis, onze snelle duikboot. Die ligt op het oogenblik niet ver van Alexandrië, en goed verborgen in het onderaardse hol. Een overtocht van enkele uren zal ons daar brengen, als het nodig is. Eerst zal ik pogen de Villeneuve alleen te spreken te krijgen, en hem met goede woorden over te halen, maar lukt dat niet, waarvoor ik vrees, dan moet er geweld gebruikt worden. Geweld of list. En nu goede nacht, amice, wij hebben wat rust volkomen verdiend. James, ik reken op je.

— Als ik een voorstel mag doen, mylord, dan zou het zijn om die Maucière even afzonderlijk te gaan opzoeken, en hem grondig onder handen te nemen, gromde de reus.

— Dat zou wat al te doeltreffend zijn, James, en ons in een moeilijk parket brengen, zei Raffles glimlachend. Houd je maar aan de instructies van

mijnheer Brand.

Raffles was uitgestapt, nog een hoofdknik, hij ging het hotel binnen en verdween.

HOOFDSTUK V

EEN MISLUKTE POGING

Raffles was er in geslaagd, zonder dat dit al te zeer opviel, een kamer te krijgen, gelegen naast die, waar de jonge Edmond de Villeneuve sliep. Raffles wist dat hij het minste gerucht zou horen in de aangrenzende kamer, die van de zijne gescheiden was door een deur, die men aan weerszijden met behulp van een grendeltje kon afsluiten.

Raffles werd die nacht een paar keren wakker, omdat hij gerucht hoorde in de aangrenzende kamer, maar het was slechts het kreunen van een man, die benauwd en hardop droomt; zeer gewone verschijnselen bij een morphinomaan, of coco-snuiver.

Raffles was vroeg op, nam een bad, ging weer in zijn kamer terug, en luisterde gespannen.

In de aangrenzende kamer was nog alles stil.

Hij schoof de knip van de tussendeur terug en klopte toen heel zacht. Hij hoorde het bed even knarsen en piepen en toen de stem van de Villeneuve knorrig:

— Ik wil geen ontbijt, kelner, dat heb ik toch al gezegd. Zodra ik beneden ben zal ik een kop bouillon drinken.

De Villeneuve had natuurlijk gemeend, dat er op de gangdeur werd geklopt, en Raffles herhaalde dus het zachte tikken, bracht toen zijn mond ter hoogte van het slot, na het kopeeren sluitplaatje te hebben opgeheven, en zei doordringend maar zacht fluisterend:

— Mijnheer de Villeneuve, hier is een vriend, die u wil spreken, de kamer naast u. Het is dringend. Herkent ge mijn stem niet?

Even bleef het volkomen stil, toen piepte de matras opnieuw, het scherpe

oor van Raffles hoorde het sloffend gerucht van muilen, die over een parketvloer heen en weer schuiven, en toen klonken er schreden, die de tussendeur naderden. De knippen werden terugschoven, een sleutel werd in het slot omgedraaid, en de deur ging op een kier open.

Raffles keek in het vermagerde, doodsbleke gezicht van de Villeneuve. De blauwe ogen gloeiden koortsachtig. Het blonde haar was nat en lag in dunne slierten over zijn voorhoofd. Hij zag er ellendig uit, en toch viel Raffles wederom de sterke gelijkenis op met Brand. Hetzelfde dikke, blonde haar, dezelfde grote donkerblauwe ogen, dezelfde neus, heel flauwtjes gebogen, dezelfde kleine, goedgevormde mond.

De Villeneuve keek hem een ogenblik wantrouwend aan, de deur nog altijd op een kier houdend en vroeg, toen hij een hem geheel onbekend persoon voor zich zag, tamelijk kortaf:

— Wat wilt gij van mij? Waarom noemt gij u mijn vriend?

— Ik wil u redden, en daarom noem ik mij uw vriend, mijnheer de Villeneuve. Doe de deur wat verder open en om 's hemelswil, luister naar mij. Herkent ge werkelijk mijn stem niet? Weet ge niet dat ik te Parijs met u gesproken heb, in dat afschuwelijke huis in het zuiden van Parijs?

De jongeman deed de deur wat verder open, keek Raffles aandachtig aan, spande zich blijkbaar in om zich iets te herinneren, en zei toen hoofdschuddend, terwijl zijn wantrouwen scheen terug te keren:

— Ik herinner er me niets van, mijnheer. Wat noopt u, u met mij te bemoeien?

— Laat ons zeggen dat het louter menslievendheid is, mijnheer de Villeneuve. Wat doet het er toe? Ik wil u redden van de duivel, die u belaagt. Houd op met dat vervloekte opiumroken. Ik zeg u, en ik kan het weten, dat gij binnen twee maanden onder de grond zult zijn.

— Dat geloof ik ook, zei de jonge man, met een kort droog lachje.

— Gij gelooft het, en gij blijft niet-temin aan uw hartstocht toegeven? zei Raffles op een toon van ongelooft.

— Ja, omdat ik niet anders meer kan, antwoordde de Villeneuve, met een vage beweging van zijn vermagerde, witte hand over zijn hoog voorhoofd. Gij begrijpt dat niet. Gij zijt zelf gezond. Gij weet niet hoe de witte sneeuw voor een mens onontbeerlijk kan zijn. Ik geloof dat ik zou sterven, als ik het zou moeten missen.

— Dat zoudt gij niet, zei Raffles met overtuiging. Gij zoudt genezen, voor-goed kunnen genezen, als gij maar wilt, en niet terugschrokt voor een kort tijdperk van lichamelijk onwel zijn. Daarna echter zoudt gij worden als vroeger, krachtig en gezond, maar dan zoudt gij ook geen maand, wat zeg ik, geen week, geen dag meer mogen wachten. Ik bezweer u, volg mij, en laat u door mij genezen.

Een kort ogenblik scheen de ongelukkige te weifelen maar zei toen schor, met het hoofd achterover geworpen, als of hij zich in trance bevond:

— Ik kan niet meer, ik kan niet meer.

Het is te laat. Het is zo, ik beseft het, ik ben slaaf geworden, een verachtelijke slaaf, daarin bevind ik mij gelukkig. Ik zal over een paar maanden dood zijn, wat kan het mij schelen?

— En het meisje dat nog altijd aan u denkt, en dat u gelukkig had kunnen maken, dat de zon van uw leven had kunnen worden? zei Raffles met grote ernst, terwijl hij de jongeman strak aanzag.

Weer leek het een kort ogenblikje alsof de gedachte aan dat frisse, jonge ding de ongelukkige tot andere gedachten zou brengen. Een droge snik welde op uit zijn keel, hij bracht de

hand voor de ogen, maar de duivel in hem trad naar voren, schoof de lichtende witte gedaante terzijde, en sprak door de mond van de opiumschulver:

— Ik ben haar niet waard. Ook zij kan mij niet meer redden. Zij zal wel troost hebben gezocht bij een ander, en ik verdien niet beter.

Raffles kneep de lippen dicht opeen. Afschuw en diep medelijden streden in zijn hart om de voorrang, maar de onweerstaanbare drang om te helpen, te redden, won het.

Hij begreep, dat hier met overreding niets meer te bereiken viel. Edmond de Villeneuve was reeds te ver heen. Hij had geen eigen wil meer. Hij was de laffe slaaf geworden van een ander. Slechts list of geweld konden hem nog redden.

Raffles zei:

— Het is goed, mijnheer de Villeneuve. Ik heb gedaan wat ik kon. Ga dan uw noodlot tegemoet. Vaarwel.

Raffles sloot de deur zelf, en hij hoorde, een korte, droge snik van de rampzalige aan de andere zijde van die deur. Meer dan ooit begreep hij dat de Villeneuve alleen gered kon worden zijns ondanks. Hij moest gebracht worden naar een plek, waar het onmogelijk zou zijn, al was het maar een grein van de moordende stof te verkrijgen; dat alleen kon zijn redding zijn.

Niet zodra was Raffles weer in zijn eigen kamer, of er werd op de gangdeur geklopt, en hij nam van het kamermeisje zijn blad met chocolade en kleine beschuitjes aan. Hij ging op de rand van het bed zitten, en dacht, terwijl hij de geurige cacao met kleine teugjes uitdronk, aan wat hem thans te doen stond.

Hij begreep dat het noodzakelijk zou zijn, de Villeneuve thans niet meer uit het oog te verliezen. Niemand immers kon zeggen, of die duivelse vrouw niet tenslotte haar wil zou weten door te zetten.

Aan de andere kant echter leek het niet zeer waarschijnlijk dat een man, zo sluw en voorzichtig als Mauclère zich tot dusverre had betoond, alles zou gaan bederven door zijn overhaasting, door een gewelddaad, die hem voorgoed

zou moeten beroven van de vruchten van zijn langdurige pogingen om zijn neef langzaam maar zeker ten verderve te voeren. Waarom zou hij zich haasten, terwijl twee, hoogstens drie maanden voldoende waren, de ander naar het graf te helpen?

Het is waar, zijn plotseling vertrek met zijn neef uit Parijs bewees, dat hij ergens bevreesd voor was, dat hij de hem onbekende man wantrouwde, die invloed scheen te hebben op de Ville-neuve. Maar nooit zou dit hem drijven tot een gewelddaad, zolang hij kon vermoeden, dat hij hier veilig was.

Toen dacht Raffles aan de ongelukkige jongeman. Hij moest niet alleen ontruikt worden aan de invloed van zijn neef, want dat was niet voldoende. Hij moest weg, weg uit dit afschuwelijke Marseille, met de talloze gelegenheden om opium te schuiven en coco te snuiven; hij moest weg naar een reinere lucht, naar een plek, vanwaar hij voor eerst niet zo gemakkelijk zou kunnen terugkeren. En nu dacht Raffles weer aan het kleine eilandje, niet ver van Afrika's westkust gelegen, maar zozeer buiten de gebruikelijke scheepsroutes, dat het nimmer werd aangedaan en voorts zo klein van omvang, dat het ook nimmer bewoond was, tot voor enige jaren, toen een schone, diep rampzalige Griekse vrouw, achtervolgd door haar familie, daar met een paar dienstboden een toevlucht was komen zoeken, op haar eigen, dringende smeekbede, en tevens om er een gedeelte van de schat te bewaken door Raffles over de gehele wereld verspreid.

Ja, Helena Condotieris leefde daar nog steeds, in een bijna volkomen afzondering. Een paar malen per jaar kwam Raffles haar bezoeken, en hij wist dat zij stellig bereid zou zijn, die ongelukkige jongen te helpen genezen, wanneer Raffles erin geslaagd was, de Villeneuve daar heen te brengen.

Daar in dat gemakkelijk klimaat, te midden van dat kleine Paradijs, waar het altijd zomer was, zou hij tot inkeer komen, en zeker, wanneer hij bespeurde, dat het hem volkomen onmogelijk zou zijn, dat kleine eiland te ver-

laten.

Reeds meermalen had Raffles aangeboden, Helena Condotieris weer naar de bewoonde wereld terug te voeren, maar steeds had zij standvastig geweigerd; zij voelde zich volkomen tevreden als heerseres over haar klein gebied. Haar dienstboden hadden zich evenzeer geschikt in die zonderlinge toestand van slavinnen uit de oudheid, toen Cleopatra nog heerste, en beschikken kon over dood en leven van haar lijfeigenen.

Zij had een zacht, teder gemoed, en Raffles wist dat het haar gelukkig zou maken, op deze wijze te kunnen bijdragen tot het welzijn, de gezondheid van een mens, vooral als men bevriend was met, en de beschermeling van de man wiens schatten zij hielp bewaken, en die zij nog altijd heimelijk liefhad.

Raffles sprong veerkrachtig op, ontdeed zich haastig van zijn pyjama, en stak zich in zijn grijs wandelcostuum. Hij zag er uit als een deftige, rijke Amerikaanse toerist, op jaren reeds, en die meer dan genoeg heeft van de fabricatie van gomballen, spoorwegrails of kauwgom, en die nu eens wil rondkijken in de wereld.

Toen hij zich in de spiegel bekeek, glimlachte hij.

Het was waarlijk geen wonder, dat Mauclère, hoe slim ook, hem niet had herkend.

Hij stond een ogenblik doodstil te luisteren in het midden van de kamer, sloop op de tussendeur toe en bemerkte dat ook de jongeman zich aan het kleeden was, steeds in zichzelf pratend, en nu en dan een kort, onaangenaam klinkend lachje uitstotend.

Hij schudde het hoofd en mompelde voor zich heen:

— Het is hoog tijd, meer dan tijd. Mijn eerste poging is mislukt, en wat met zachtheid niet kon geschieden, niet met overreding, dat zullen wij anders aanpakken. Ik zal hem weer gelukkig en gezond maken, ondanks zichzelf, en met die Mauclère en zijn vriendin, zullen wij afrekenen op een manier, die hun beiden heugen zal.

Raffles hoorde, dat er weer op de

deur van de aangrenzende kamer geklopt werd, maar nu was het niet de kelner of het kamermeisje, maar Mauclère in persoon, die binnentrad, en die met veel vertoon van jovialiteit tot zijn neef riep:

— Ben je nog niet helemaal aangekleed, lulak? Maak wat voort. Wij gaan een rit maken, de kant van Nice op. Wij zullen je de beroemde « Grande Corniche » laten zien.

Raffles spitste de oren.

Mauclère was dus voornemens een rit te maken langs de brede verkeersweg, die in talloze kronkels hoog over de rotsen bij de kust van de Middellandse zee loopt, steeds hoger stijgt, en steeds verrukkelijke uitzichten biedt.

Een ogenblik vreesde Raffles dat er misschien een addertje zou schuilen onder het gras, want er zijn heel wat stille plekken langs die weg, de rotsen zijn loodrecht hier en daar en zeer hoog...

Maar nogmaals bedacht hij, dat Mauclère het wel zou winnen van zijn al te haastige vriendin, die de ongelukkige de Villeneuve zelfs een paar maanden van een ellendig leven niet meer scheen te gunnen en op zijn geld aasde.

Raffles kwam wat dichter bij de tussendeur staan, en luisterde scherp. Nu hoorde hij de jongeman zeggen:

— Mij is alles best. Zorg maar voor een auto. Heb je al een goede gelegenheid gevonden voor vanavond?

— Ik heb zoëven kennis gemaakt met een man, die een halve kilo heeft weten binnen te smokkelen, antwoordde Mauclère met een lachje, alsof het een goede grap betrof.

De Villeneuve gaf geen antwoord, maar het was Raffles alsof hij door de gesloten deur heen de uitdrukking van hartstochtelijk verlangen zag op het smalle, bleke gelaat.

— Haast je dan; wij laten over een half uur de auto voorkomen, hernam Mauclère nu. Ikzelf zal chaufferen, ik ken hier de weg. Het weer is verrukkelijk, wij zullen genieten van de omgeving.

— Ik vind alles best, zei de Villeneuve nogmaals, koop wat sigaretten voor

me als ik je verzoeken mag. Ik kom aanstonds beneden. Gaat zij mee?

— Ja, als je er niets op tegen hebt.

— Het kan mij niet schelen. Maar ik geloof, dat ze het land aan me heeft. Neen, maak geen tegenwerpingen René, bezorg mij liever die sigaretten.

De gangdeur ging open en dicht, en een paar seconden later maakte ook Raffles dat hij zijn kamer uitkwam, liep snel naar de vestibule, trad de telefooncel binnen en sprak even later met Brand:

— ...Zo ... dus je hebt al een motorboot? Gehoord? Mijnentwege, als ze maar snel is. Prachtig. Luister nu goed. Jij en Henderson vaart met die boot tot de kleine kaap, even voor Nice, en wacht daar, tot ik kom. Ik neem de auto en ga hen na. Zij willen over een half uur een rit gaan maken langs de Grande Corniche, en ik hoop dat zich een gelegenheid zal voordoen, die jonge dwaas mee te lokken, als het moet met geweld, of met een prikje in de onderarm, dat hem tijdelijk weerloos zal maken. Het is dus mogelijk dat je de tocht voor niets maakt. Ben ik er om twaalf uur nog niet, keer dan maar weer terug, want dan is het mislukt. Heb je al ontbeten? Ga dan nu onmiddellijk op weg, want je hebt maar een half uur speling.

Raffles hing het toestel aan de haak, en toen hij weer in de vestibule trad, voelde hij zich in een uitstekend humeur, en in staat tot grote verrichtingen. Hij ging nogmaals naar boven, om uit een geheime afdeling van zijn koffer een injectiespuitje te halen, dat hem wellicht goede diensten kon bewijzen, laadde zijn browning, die hem misschien ook te pas kon komen, en verliet toen het hotel.

Hij stak de straat over, waar nu de eerste drukte van het aangaan der kantoren en het openen der winkels wat geluwd was, en ging de auto uit de garage halen, waarvan hij het regu bij zich had gestoken, voor alle zekerheid.

Hij wachtte nog slechts, totdat hij Mauclère in gezelschap van zijn neef en zijn vriendin uit het hotel zag komen, en pas toen hij er zeker van kon zijn,

dat zij het plan voor het uitstapje niet hadden opgegeven, reed hij zo snel mogelijk weg, want hij was niet van zins, de anderen te volgen, wel wetend dat Mauclère aanstonds wantrouwend zou worden, wanneer hij zag dat hij gedurende de gehele weg steeds door dezelfde auto werd gevolgd.

Raffles genoot voor een korte wijle van de onuitsprekelijk schone natuur, die al spoedig al haar bekoorlijkheden voor hem tentoon spreidde. Een kort ogenblik was John Raffles, de Grote Onbekende, de Meesterdief gelukkig. Want de natuur is altijd waar, is nooit wreed, is steeds oprecht. Hij zag geen mensen, hij zag alleen de azuurblauwe hemel, de rotsen, de glooiende heuvelhellingen met wijnstokken beplant, en diep onder zich de zee, die ternauwernood een rimpeltje vertoonde, van een intens blauwe kleur en hier en daar bestipt met kleine, sierlijke, witte vissersboten, het zeil uitgespreid als de wiken van een zeemeeuw.

Bijna aanstonds begon de weg sterk te stijgen, en tevens vele bochten te beschrijven, zodat wanneer hij nu en dan de zee de rug toekeerde, haar dan plotseling weer in het oog kreeg, nu weer veel lager. Bij een van die ontmoetingen met het blauwe water zag hij, bijna recht onder zich, een kleine, maar blijkbaar snelle motorboot, die lijnrecht koers zette naar een puntige kaap, wazig zichtbaar in de verte, wel een veertigtal kilometers meer naar het oosten. Raffles begreep, dat dit de boot van Brand moest zijn, en zijn hart zong een ogenblikje: hij had toch twee ware, trouwe, tot in de dood aan hem verknochte vrienden...

Tien minuten later, en al voer die boot dan ook in een rechte lijn, al beschreef de weg vele bochten, had hij het vaartuigje toch al achter zich gelaten. Driemaal kwam hij in dit vroege uur een auto tegen, maar geen reed er hem voorbij, want daartoe was zijn eigen vaart te snel...

Op nauwelijks een kwartier rijdens van Nice, dat hij reeds diep beneden zich zag liggen, wit en blank als een droomstad, parkeerde hij zijn auto in

een zijweg, niet ver verwijderd van een mooie villa, die blijkbaar te huur stond, want er vertoonde zich geen sterveling en de deuren en de ramen waren gesloten.

Raffles behoefde niet lang te wachten, want er waren nog geen tien minuten verstreken of hij zag een open auto voorbij rijden, met Mauclère achter het stuurwiel, en Berthe Dierckx naast zich, terwijl de Villeneuve alleen op de achterbank zat, het hoofd op de borst gebogen en blijkbaar onverschillig voor het wisselende uitzicht.

Raffles wist dat niet heel veel verder een zeer mooi plekje was, waar menigmaal auto's stoppen, waar men een onvergetelijk uitzicht heeft over Nice en nog wel een half dozijn andere plaatsjes aan de kust, tot bijna aan de Italiaanse grens toe. Hij hoopte dat de anderen daar misschien zouden stoppen, en die hoop werd niet beschaamd. Hij hoorde, nadat hij zich schijnbaar had beziggehouden met zijn motor, duidelijk hoe de auto stopte, en zelfs kon hij in de ijle, hoge berglucht vaag de stemmen horen van de man en de vrouw. Hij liep de weg wat op, hetgeen hij veilig kon doen, daar deze hier weer een grote bocht beschreef, en naderde zó dicht, dat hij duidelijk kon horen wat er gesproken werd.

— Laten wij hier wat blijven, stelde de Villeneuve voor. Het is hier windstil, en zo rustig, zo kalm.

— Doe wat je wilt, maar doe het dan maar in je eentje, zei de vrouw bits. Wij willen die leegstaande villa eens gaan bekijken, een eindje terug. En blijf zitten waar je zit, zodat je niet naar beneden valt, er zou weinig van je overblijven, vrees ik.

— Wat vroeger, wat later, klonk onverschillig de stem van de jonge edelman. Ga maar. Ik zal mij heus niet vervelen.

Raffles' hart klopte. Dat was een prachtige gelegenheid, guntiger dan waarop hij ooit had mogen rekenen. Hij verschool zich achter een groepje cactusstruiken, die op geregelde afstanden langs de weg waren geplant, en het was juist hijtijds, want daar kwamen

Mauclère en zijn vriendin reeds aanwandelen, klaarblijkelijk met het doel, eens een kijkje te gaan nemen in de fraaie villa, die zij zoëven gezien hadden. Wie weet waren zij wel voornemens dat huis te huren, zodra er geld genoeg was om dat te kunnen doen. Raffles had zijn auto achtergelaten, maar dat zouden de twee zeker niet zo opvallend vinden. Een ogenblikje daarna waren zij uit het gezicht verdwenen.

Raffles rept zich verder, en een paar tellen later zag hij de Villeneuve, die onbeweeglijk tegen een rotsblok leunde, en met half gesloten ogen uitkeek over de zee.

Maar reeds scheen hij iets te hebben gehoord, want hij wendde het hoofd om, zag Raffles en riep verwonderd, ja een weinig ongerust uit:

— Gij hier mijnheer? Is dit een toeval?

— Misschien is het iets meer, de Villeneuve, gaf Raffles ernstig ten antwoord. Zeg mij eens, spreekt deze natuur niet tot u? Waarschuwt zij u niet? Maant zij u niet aan, alle krachten in te spannen om u te verzetten tegen de duivel, die u thans in zijn greep heeft?

— Still viel de ander hem op afgebeten toon in de rede. Ik wil het niet horen. Gij zoudt mij krankzinnig maken. De natuur. Ha, ha, wat kan de natuur nog voor mij zijn? Kijk wat voor mij de natuur beduidt.

Hij had de hand in de zak gestoken en haalde er een fraai bewerkt, zilveren bonbon doosje uit, dat hij opende. Het bevatte een fijn, wit poeder. Dus zelfs de hele dag droeg de ongelukkige het vergif met zich mee, dat zijn lichaam sloopte en uitteren deed.

Raffles besloot niet langer te aarzelen. Het moest thans gebeuren.

Hij trad op de Villeneuve toe, ontrokte hem het doosje en wierp het over de rand van de klippen, ver van zich af.

— Wat doet gij daar? riep de jonge man woedend. Hoe durft gij dat te

doen? Wie zijt gij toch, dat gij mij in de weg treedt, dat gij de schoolmeester over mij wilt spelen? Laat mij met rust.

Raffles antwoordde niet eens. Hij had het spuitje uit het etui genomen, greep de arm van de Villeneuve even onder de elleboog vast, hief de willoze arm wat op, en het spuitje verrichtte zijn taak; de vlijmscherpe punt drong door onder de huid van de pols...

De jonge man slaakte een gesmoorde kreet, meer van verbazing dan van schrik en stotterde verdwaasd:

— Wat wilt gij toch? Wat heeft dat te betekenen? Ik zeg u, ik wil niet dat gij...

Meer kon hij reeds niet uitbrengen. Slap viel zijn hoofd op zijn schouder. Zijn lippen prevelden nog iets onverstaanbaars. Toen voelde Raffles hoe het uitgeteerde lichaam ineenzonk, en zou vallen. Hij stak het spuitje haastig in zijn zak, tilde de jongeman van de grond, luisterde een ogenblik scherp toe, en droeg hem toen als een kind snel dwars over de weg. Hij legde hem daar neer achter wat struikgewas, overtuigde zich nogmaals dat niemand iets had gezien, en liep snel terug naar zijn auto. Van Mauclère en diens vriendin was niets te bespeuren. Waarschijnlijk waren zij binnenshuis, of er achter, in het fraaie park. Raffles ging achter het stuurwiel zitten, maakte contact en reed weg, ieder geraas zoveel mogelijk vermijdend, totdat hij de wagen weer stopte voor het kreupelbosje. Hij lichtte de nu volkomen bewusteloze Villeneuve in de wagen, sloot het portier, en ging weer achter het stuurwiel zitten.

Geen sterfelijk wezen was getuige geweest van deze snelle daad.

En terwijl Raffles gas gaf, mompelde hij tevreden voor zich heen:

— Nu moeten zij voorlopig maar denken, dat de waarde neef van de klippen is getuimd. Lang zullen zij niet in die waan verkeren.

HOOFDSTUK VI

HET VROUWENEILAND

Raffles, na de grote weg te hebben verlaten, en na langs smallere, secundaire, vrij moeilijk te berijden wegen weer te zijn afgedaald naar de kust, vond op de afgesproken plaats, maar niet dan nadat hij een kwartier had moeten wachten, Brand en Henderson, die niettemin de motorboot zo hard mogelijk hadden laten lopen.

De boot had slechts weinig diepgang, en kon dus gemakkelijk naderen tot nabij een klein, verveloos en wrak steigertje, dat waarschijnlijk had behoord tot een thans verlaten, veronachtzaamd landhuisje.

— Wel? vroeg Brand dadelijk, zodra Raffles binnen het bereik van zijn stem was.

— Wij hebben hem, antwoordde Raffles opgewekt. Laat Henderson aan land komen. James, in de auto ligt de arme drommel. Draag hem voorzichtig naar de boot. De plek is prachtig gekozen, naar ik merk. Alleen de meeuwen zijn onze getuigen. Charles, ik zal intussen de auto naar een garage te Nice rijden, waar de wagen enige dagen kan blijven. Jij wacht me hier op aan de grote steiger van de Jachtclub. Leg de knaap in de kajuit. Je hoeft verder niet op hem te letten, want er gaan minstens een paar uren mee heen voor hij weer tot het bewustzijn komt.

Henderson had intussen het portier reeds geopend, waartoe hij niet meer dan een twintigtal passen van het steigertje af behoefde te doen, nam het slappe, vermagerde lichaam in zijn krachtige armen, en droeg de bewusteloze met de grootste zorg en vlug naar de boot, waar hij hem aanstonds in de ruime kajuit neerlegde met een kussen onder het hoofd.

Raffles zat alweer achter het stuurwiel, en reed naar Nice, bracht de wagen in een garage, zo dicht mogelijk bij de haven, kreeg zijn regu, en stapte

naar de grote steiger van een der grootste zeil- en motorclubs van Frankrijk. Achter hem was het vorstelijk ingerichte paviljoen. Enige motorboten voeren reeds in de haven. Maar hij moest nog wel een kwartier wachten voor hij de « Zeearend » de door Brand gehuurde, snelle boot zag naderen, die alleen maar even vaart minderde, om hem op te nemen, en onmiddellijk weer het ruime sop koos.

En niet zodra waren zij op een halve mijl buiten de kust, en was Nice alleen nog maar te zien als een nevelvlek, een witte verschijning, toen Raffles kortaf beval:

— En thans naar het rotshol bij Alexandrië. We moeten de overtocht binnen zes uren gedaan hebben jongens.

— Dat zal gemakkelijk gaan, mylord! riep de reus vrolijk uit. Het is een uitstekend schuitje, en wij hebben voor twee of drie dagen benzine aan boord; de gehele voorpiek staat er vol van.

— Dan zou ik je willen raden, James, met je brandende sigaret uit de buurt van die voorpiek te blijven, zei Raffles droogjes. En nu ga ik even kijken naar onze onvrijwillige gast.

Raffles daalde het trapje af, dat naar de kajuit voerde, na eerst nog een blik in het rond te hebben geslagen. Slechts heel in de verte echter waren enkele witte zeiltjes te zien, en hij wist dat hij zich volkomen veilig kon achten.

Daar beneden, uitgestrekt op een der met velours beklede rustbanken, lag Edmond de Villeneuve, bleek, maar rustig en gelijkmatig met lange tussenpozen ademend.

Raffles keek een ogenblik vol mededogen en toch ook met een klein weinige afkeer op de jonge man neer, vroeger wellicht een toonbeeld van frisse jeugd, door zijn eigen zwakheid en de invloed van een ellendeling ver-

worden tot een willoos, ongelukkig schepsel, met slappe trekken, niet in staat om werk te verrichten, steeds de speelbal van andermans luimen, en gescheiden van het meisje, dat hem zeker gelukkig zou hebben gemaakt. Hoe langer Raffles naar dat bleke gezicht met de scherpe groeven langs de neus en de blauwige oogleden keek, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat hij zeker geen drie, vier weken meer had kunnen wachten of de ongelukkige ware reddeloos verloren geweest, misschien reeds dood. Ook thans nog zou de grootste zorg aan hem besteed moeten worden, en zou het hem volkomen onmogelijk moeten worden gemaakt, zich het vergif te verschaffen, wilde hij genezen.

Raffles voelde even de pols, lichtte een der gesloten oogleden op, bekeek het porseleinig wit van het oog, en mompelde in zichzelf:

— Hij zal nog wel minstens een halve dag bewusteloos blijven. Nu, des te beter.

Het was nog niet eens volkomen donker, toen de boot eindelijk op een paar mijlen ten westen van Matruh, alwaar de spoorlijn naar Alexandrië een aanvang neemt, een kleine kreek binnenvoer, omgeven door een ring van palmen, en alleen maar toegankelijk voor kleine vaartuigjes van geringe diepgang.

Edmond de Villeneuve werd, zodra Henderson de « Zeearend » op het vlakke strand had laten lopen, behoedzaam aan land gedragen. Geen sterveling liet zich zien, en niets wees op de betrekkelijk dichte nabijheid van het zo belangrijke havenstadje Mutrah. Raffles kende de plek hier uitstekend, en zou ook in de donkerste nacht zijn weg hebben weten te vinden. Hier vlakbij immers bevond zich de goed verborgen ingang van het rotshol, dat bij vloed geheel onderliep, en waarin, door het water bijna geheel bedekt, zijn trouwe duikboot rustte en op hem wachtte. De maan was reeds vol aan de hemel gekomen, en zo intens was haar licht, dat men daarbij voldoende kon zien. De drie mannen waren nu aan land gegaan, en snel werd de Villeneuve in

de sterke armen van Henderson voortgedragen, over een afstand van bijna zestig meters tot de hercules plotse-ling met zijn vracht als het ware dwars door de rotsmuur verdween. Hij was de smalle spleet binnengedrongen, die hier aan de landzijde toegang gaf tot het hol. De anderen volgden hem. Bij het licht van Brand's zaklantaarn daalden zij behoedzaam af langs wat een natuurlijke wenteltrap bleek te zijn, en die hier en daar zo nauw werd, dat Henderson er slechts met moeite zijn lichaam door kon persen. Steeds verder daalde die trap in de ingewanden van de aarde af, totdat Henderson stilstond.

Een zwak geruis deed zich horen. Het was de vloed die sedert een uur opkwam. Men moet hier niet denken aan een hoogwater, zoals men dat vindt op de kusten van Noord- en Oostzee, want een echte vloed kent de Middellandse zee niet.

Het verschil tussen laag- en hoogwater is er slechts gering. Toch, als de wind op de kust staat, worden gedeelten die eerst droog lagen, door het zeewater bedekt.

Henderson was blijven staan op een soort portaal of balkon, en keek van een hoogte van bijna acht meters neer op een spiegelgladde watervlakte, waarin het licht van Brand's lantaarn zich weerkaatste. Een trap met treden van bijna een meter breed, voerde verder naar omlaag, en het water bespoelde zijn waterdichte laarzen. Een smal pad was vrij, tussen dat water en het harde graniet van de rots. Hij liep verder het hol in met zijn last, steeds verder, nu en dan in het water stappend, om verder te kunnen gaan. Nog ongeveer tachtig meters liep hij zo verder, het hol versmalde zich, werd lager, zodat hij nu en dan het hoofd moest bukken, en tenslotte bleven allen staan op een kort woord van Raffles:

— Hier is het.

Brand richtte zijn lantaarn naar alle richtingen. Er viel volstrekt niets te zien. Maar Raffles trad naar voren, tastte behoedzaam met zijn vingers langs de vochtige wand, en had na enkele ogenblikken een zware steen gevon-

den, die hij met de hulp van Brand, terzijde moest wentelen om een uitholling vrij te maken, waarin zich een kleine elektrische installatie bevond, gevoed door een zorgvuldig in stro en dik papier verpakte accu. Alles was goed verborgen, en zelfs na het wegwentelen van die zware steen zouden alleen ingewijden die kleine batterij ontdekken en denkkelijk in het geheel niet de kleine knop, nog verder en dieper in de opening verscholen, waarop Raffles nu drukte.

Enkele tellen wachtten allen in grote spanning, en toen rees eensklaps, heel langzaam, als de rug van een nijlpaard dat boven water komt, het grijs-geschilderde dek van de Bruinvis boven de gladde oppervlakte van het water uit. Door op de knop te drukken had Raffles daarbinnen de motoren in werking gebracht, die de waterballast-tanks konden leegpompen. Door middel van een dik met rubber en geteerd touw omwikkelde contactdraad, die van het schip naar de verborgen opening voerde, konden die motoren op gang worden gebracht.

Raffles sloot onmiddellijk de stroom weer af, zodra het dek een decimeter boven water was, Brand sprong over op de gladde oppervlakte, en draaide de zware vleugelmoeren los, die het ronde ingangsluik hermetisch gesloten hadden gehouden, zodat zelfs geen druppel water naar binnen had kunnen doordringen. Vervolgens stak Henderson hem het slappe lichaam toe van de Villeneuve, dat hij behoedzaam aanvatte, langs het stalen laddertje omlaagbracht en dadelijk neerlegde in de voorkajuit.

Raffles had zich eveneens door de ronde opening naar binnen laten glijden.

En terwijl Raffles ernstig en nadrukkelijk sprak met Brand, die met gebogen hoofd toelisterde, bekeek Henderson met de grootste zorgvuldigheid alle onderdelen van het wonderlijke mechanisme, dat deze kleine, maar uitmuntend ingerichte duikboot voortdreef.

Henderson kwam na verloop van een

half uur rapporteren:

— All right, mylord. Wij kunnen vertrekken, wanneer gij wilt.

— Best, James, vaarwel dan, of liever, tot ziens.

Henderson keek Raffles met grote ogen aan, en Brand zei, met een glimlach, die blijkbaar niet geheel van harte was:

— Ja, James, jij en ik keren met de motorboot terug. Mylord zal de duikboot alleen besturen. Wij hebben andere zaken te doen, daarginds.

— Ik vraag excuus, mylord. Maar dat is gevaarlijk! riep Henderson verschromt uit.

— Helemaal niet gevaarlijk James, zei Raffles glimlachend. Anderhalve dag varens zullen mij naar de plek brengen, waar ik zijn moet, en ik ken de weg zeer goed. Maak je niet in het minst ongerust.

— Maar als die man bijkomt, zal hij u misschien aanvallen! wierp Henderson hem tegen.

— Daartoe is hij veel te zwak en te willoos, en bovendien is hij ongewapend. Neen stil, nu maar; ik heb het zo besloten, en het is zo het beste. Ik reken op jou, Charles. Beschaam mijn vertrouwen niet. En bedenk dat er veel van afhangt. Tot over een week, vroeger misschien reeds, als alles goed gaat. Bij mijn terugkeer neem ik eenvoudig te Matruh de trein, ik zal binnen een uur te Alexandrië zijn, ik zal daar op de boot naar Malta stappen, en daar behoeft ik slechts een halve dag te wachten om op een der boten te kunnen overgaan, die de dienst van Marseille op Port Said onderhouden. Ga nu aan boord van de motorboot, en goede reis! Charles, nogmaals, beschaam het vertrouwen niet dat ik in je stel.

— Ik zal mijn best doen zei Brand eenvoudig.

De mannen zagen elkaar een ogenblik vast in de ogen, drukten elkaar de hand en even daarna reeds schroefde Raffles aan de binnenzijde het ronde, stalen luik weer dicht, verbrak de verbinding met de vaste wal, sloot ook deze opening met grote zorgvuldigheid

ging zich eerst overtuigen dat er voldoende geconserveerde levensmiddelen aan boord waren, en ontstak toen het felle zoeklicht, dat tot op verre afstand het hol verlichtte. Een lichte druk op een kleine hefboom was voldoende de boot tot onder water te doen zinken en te doen draaien, en toen voor hij behoedzaam het hol uit, terwijl de lichtbundel het groenige, kristalheldere water bleef doorschijnen.

Niet zodra had hij de ingang van het hol achter zich, of hij doofde dat licht, liet de boot naar de oppervlakte rijden, en gleeed in een respectabele vaart over de golven. Het was zo licht dat hij minstens een mijl voor zich uit kon zien, en hij zag nog juist hoe de « Zeearend » het ruime sop koos, om de terugtocht naar Marseille te aanvaarden.

Vier uren dreef Raffles in dezelfde snelheid de Bruinvis over de golven heen, zo dicht voorbij de zuidkust van Sicilië, dat hij duidelijk de lichten van de havenplaatsjes Licata en Girgenti kon zien, en het was diep in de nacht, toen hij het stalen schip deed zinken tot op de bodem van de zee op slechts een vadem afstands van het kleine eilandje Pantellaria. Een paar uren rust zouden noodzakelijk zijn. De boot lag hier even veilig alsof ze in een dok lag, en nadat Raffles zich had overtuigd, dat zijn passagier nog steeds sliep, sloot hij zorgvuldig de stalen tussendeur, die naar de kajuit leidde, strekte zich uit op een der rustbanken in de achterkajuit, en sliep bijna onmiddellijk in, even rustig als wanneer hij in de ruime slaapkamer van zijn huis in de Cromwell Street had gelegen.

Hoe lang hij geslapen had wist hij niet, maar hij werd eensklaps gewekt door een dof gerommel, kwam overeind, onmiddellijk klaar wakker, luisterde, en begreep dat de Villeneuve ontwaakt moest zijn, en nu misschien in doodsangst, volstrekt niets begrijpend van zijn toestand, op de stalen deur hamerde, met alle kracht die er nog in zijn vuisten was.

Raffles ging onmiddellijk op die deur toe, en ontsloot ze.

Daarachter stond Edmond de Ville-

neuve, bleker dan de dood, met het zweet op de kaken, en staarde hem aan met ogen die uit de kassen dreigden te puilen.

— Ben ik gek? Droom ik? Wie zijt gij? stotterde hij met moeite, en knipperend tegen het schelle licht, dat Raffles zoëven had ontstoken.

— Herkent gij mij niet? vroeg Raffles langzaam.

— Gij? Alweer gij? Maar wat betekent dit? Wat is er met mij gebeurd? Wie zijt gij dan toch, die mij steeds achtervolgt? Maar stil, ik herinner me... Gij waart het, die mij daarboven langs de weg, hoog boven op de rots, ik weigerde naar u te luisteren...

— Ja, ik ben die man, zei Raffles eenvoudig. Ik zal u redden, ook tegen uw zin.

De Villeneuve wankelde achteruit, als versuft, Raffles greep naar een der hefbomen, en met kracht dreven de motoren het water uit de vergaarbakken. Langzaam rees de boot, tot de wijzer van de hoogtemeter trillend bleef stilstaan. Raffles reikte boven zich, en draaide de zware sluitschroef los van de ingangstoren. En terwijl hij het elektrische licht doofde, drukte hij tegelijkertijd het stalen luik omhoog, en zei:

— Kom nu, kom, en zie.

Hij had de jongeman de hand toegestoken en deze beklom aarzelend het stalen laddertje met onzekere voeten. Ondanks zichzelf ontsnapte hem een kreet.

Zoëven was de zon opgekomen. Het kon nauwelijks vijf uur in de ochtend zijn. Van het kleine eiland af kwam een frisse bries, bezwangerd met de geuren van uitheemse bloemen en geurige zuidvruchten.

— Hoe is dat mogelijk? Ben ik in een andere wereld... het... het overstelpt me... stamelde de ongelukkige, sidderend als een kind dat bang is voor een spookverschijning.

— Omdat gij zwak zijt, zwak als een pasgeborene baby. Maar gij zult leven, en dit alles kunnen verdragen, om er vervolgens van te genieten.

— Nooit! jammerde de Villeneuve.

zich aan de arm van Raffles vastklampend. O, breng mij aanstonds weer terug. Ik weet dat ik verloren ben.

— Gered zult gij worden! riep Raffles met stemverheffing. Gered ondanks u zelf. Volg mij, wij vertrekken.

In de loop van de dag werd de jongeman zeer onrustig, en voor alle zekerheid had Raffles het luik weer moeten sluiten. Tenslotte was hij echter wel genoodzaakt, de ongelukkige nogmaals een inspuiting te geven, want hij werd zo opgewonden, dat hij gevaar dreigde op te leveren voor de kostbare, tere machinerie. Een kwartier daarna reeds sliep hij weer rustig in.

Raffles sliep die nacht niet. Om vier uur in de ochtend voer hij tussen Madeira en de Canarische Eilanden door; drie uren later voer de duikboot de kleine kreek binnen van Schateiland, meer dan honderdtachtig mijlen ten westen van het westelijke eiland van de Canarische Archipel gelegen.

Hij opende het luik, zodra de boot stillag, haalde diep adem, vulde zijn longen met zuivere lucht, en droeg de sluimerende jongeman langs het stalen laddertje op het dek, liet zich met hem in drie voet water glijden, waadde naar land, en liep recht toe op een klein hou-

ten huis, halverwege de helling van een lage heuvel. Hij had de weg nog niet voor de helft afgelegd, of de deur van het huis ging open, een vrouw verscheen op de drempel, in een wit gewaad gekleed, dat haar tot even boven de enkels reikte, en dat onder de boezem werd omsnoerd door een gordel van goudleder. Achter haar vertoonden zich de gedaanten van enkele nog jonge, door de zon gebruinde vrouwen.

Niet zodra had de vrouw Raffles gezien, of zij slaakte een luide kreet en kwam langs een breed pad de heuvel afsnellen. Zij stond nu bevend van ontroering voor hem stil, de slanke gebruinde, handen over de borst gevouwen en met haar donkere ogen naar hem opziende, wachtend tot hij zou spreken.

En Raffles liet zijn last op de grond glijden, wees op hem, en zei ernstig, de hand vattend die de vrouw hem aarzelend toestak:

— Hier ben ik nogmaals, Helena. Ditmaal breng ik geen schatten aan goud, ik breng je iets dat van nog veel groter waarde is, lieve vriendin, ik breng je een mens, die gered, die genezen moet worden. Helena, ik vertrouw deze jongen aan jou toe.

HOOFDSTUK VII

AAN HET LEVEN HERGEVEN

Mijnheer René de Mauclère ijsbeerde woedend heen en weer in zijn kamer, en gromde tussen zijn tanden als een nijdige wolf tegen Berthe Dierckx, die in sombere gedachten verzonken op de sofa zat.

— Jij zegt maar altijd dat ik wat moet doen. Wat valt er te doen? Denk je soms dat ik nu naar de notaris kan gaan, en zeggen:

— Mijnheer de notaris, mijn neef is dood, wees zo goed en betaal mij de erfenis uit. Kan ik dat soms zeggen? Waar is dan die dode?

— In mijn portemonnaie! antwoord-

de de vrouw cynisch.

— Ik zou je raden om er geen grappen mee te maken, gromde de man, dreigend een stap in haar richting doende. Ik heb nog nooit zoiets beleefd. Waar zit de vent nu ergens? Ik blijf volhouden dat hij niet van de rotsen kan zijn gevallen, toen wij zo dom waren, dat ellendige huis te gaan bezichtigen. In die drie dagen had men hem moeten vinden. Iemand die van zulk een hoogte valt, is natuurlijk aanstonds dood, of kan zich in ieder geval geen meter verwijderen van de plek waar hij neerviel. Ben je dat met me eens of

niet?

— Volkomen, antwoordde de vrouw, met een sarrende klank. Het is van het begin af mijn opvatting geweest. Jouw lieve neefje heeft eenvoudig de benen genomen en is naar Parijs teruggekeerd.

— Ik geloof het niet! riep René woedend uit. Daartoe was hij niet in staat. Hij was te slap en te willoos, om een stap te doen zonder mij. Hij zou zelfs geen plaatsbiljet hebben kunnen kopen, daarvan ben ik zeker. O, als het nog maar één, nog maar twee weken had kunnen duren, de coco zou haar werk gedaan hebben.

— Ik weet iets, dat het werk nog heel wat beter en vlugger zou hebben gedaan, zei de vrouw koud, met een harde, moorddadige blik in haar ogen. Maar je bent altijd te laf geweest. Nu draag je de gevolgen. Want als je neef werkelijk onder water blijft, en niet heel gauw weer te voorschijn komt, dan zul je, als ik me niet vergis, vijf jaar moeten wachten, alvorens men je als de rechthebbende erfgenaam beschouwt.

— Ja, maar hij blijft niet onder water, mijn waarde neef! liet plotseling een stem zich horen. Het edele tweetal keek met een dierlijke angst in de ogen naar een menselijk wezen, dat van het balkon afstapte, waarin zij niemand anders herkenden dan Edmond in persoon, vaal, vervallen en bevend van zwakte.

Indien zij een geestesverschijning hadden gezien, een schim, die hen met holle kaken en vuurstralende ogen had aangekeken, hadden de beide samen-zweerdere niet erger kunnen schrikken.

Zij deinsden achteruit, sidderend en bleek, totdat Mauclère de kracht vond om stamelend te vragen:

— Ben jij het, Edmond? Grote Goden, ik zou je niet herkend hebben.

Bijna stikkend van woede en haat had de vrouw het eerst haar tegenwoordigheid van geest herwonnen.

— Waar kom je vandaan? schreeuwde ze dreigend. Heb je gehoord wat wij bespraken?

— Natuurlijk... ik moest... wel... antwoordde de man langzaam. Ik was toevallig in de kamer hiernaast, het

raam stond open, en je zult wel gezien hebben, dat de beide kamers een gemeenschappelijk balkon hebben. Maar ik ben niet haatdragend, en ik zal trachten, die woorden te vergeten. Komaan René, zou je me niet een hand geven? Je ziet er uit, alsof je een spookverschijning hebt gezien. Ben je werkelijk zo boos, dat ik er het leven heb afgebracht?

De Mauclère, aldus ondervraagd, keek de vermagerde, vroeger zo elegante neef een ogenblik aan met een blik die deze stellig zou hebben vermoord, als blikken inderdaad konden doden.

Toen kwam hij langzaam overeind van de sofa, waarop hij zat.

Hij kwam een stap op zijn neef toe, zijn woede uit alle macht beheersend, terwijl zijn vriendin nog altijd ter zijde stond, nauwelijks zichzelf meester. Toen zei hij op een toon, die hij vriendelijk trachtte te doen klinken:

— Wil je me net eens vertellen Edmond, wat er met je gebeurd is, sedert wij je achterlieten, tegenover de villa aan de Grand Corniche?

— Het is moeilijk te vertellen. Ik moet vreemde avonturen hebben beleefd. In mijn dromen zie ik altijd water, veel water, en een blauwe hemel, zonder een enkel wolkje.

— Herinner je je soms een ontmoeting? Heb je mensen gesproken? Je maakt een zeer zonderlinge indruk op mij, Edmond.

— Ik meen mij een man te herinneren, die vlugschriften verkocht voor de zedingszaak; het ging om polsmoffjes voor de arme kinderen der mijnwerkers in Zuid-Afrika. Maar precies weet ik het niet meer. Ik heb geloof ik, zo'n blaadje gekocht, maar toen bleek het in het Grieks geschreven te zijn en die taal versta ik niet, zoals je weet, en verder is alles duister, heel duister...

De beide medeplichtigen tegenover hem wierpen elkaar een snelle, onderzoekende en ongeruste blik toe.

Was die plotseling teruggekeerde neef eensklaps krankzinnig geworden?

Het moest wel bijna zo zijn, want het was volkomen onmogelijk, dat Edmond de draak met hen stak. Om

dat te kunnen doen moet een man normaal zijn. En dat was hij reeds lang niet meer. Het denkbeeld dat hij grappjes met hen zou uithalen was te dwaas, om er een seconde bij stil te staan.

Maar wat dan?

In ieder geval scheen het wel nutteloos te zijn, de zo plotseling teruggekeerde neef nog iets te vragen. Hij was er weer, het tweetal had hem weer in zijn macht, ditmaal zou Mauclère er wel voor zorgen, dat hij geen escapades meer kon maken. Dag en nacht zou hij hem bewaken, en als het nodig mocht zijn, als het kon gebeuren zonder gevaar op te leveren, dan zou hij ditmaal...

En er kwam een vals licht in zijn ogen, dat de Villeneuve zeker angstig zou hebben gemaakt, als hij erop had kunnen letten.

Maar hij dwaalde blijkbaar zonder doel door de kamer, en mompelde:

— Ik heb honger; ik zou graag wat willen eten. Ik ben blij dat ik jullie heb teruggevonden. Heb je niet wat geld voor mij te leen, ik geloof dat ze me hebben bestolen.

Weer wisselden de twee een snelle blik met elkaar.

Eindelijk een logische verklaring.

Natuurlijk, straatrovers of zwervers hadden hem daar, geheel alleen, bovenop de rots zien zitten, hem een eind meegesleurd, hem toen bewusteloos geslagen, of wel onder een bedrieglijk voorwendsel meegetroond, wat nog waarschijnlijker was, en hem toen van al zijn hebben en houden beroofd.

Nu pas zagen zij ook dat zijn polshorloge verdwenen was, en dat zijn ringen dezelfde weg waren opgegaan. De honger werd nu ook verklaard. Hij had niet eens geld gehad om een broodje te kunnen kopen.

Mauclère plooidde zijn gelaat tot een grijns, die hartelijke bezorgdheid moest verbeelden en zei:

— Wij zullen in alle opzichten voor je zorgen, Edmond, Berthe en ik waren al bang, dat je iets ernstigs was overkomen. Naar alle kanten hebben wij geïnformeerd.

— Bultengewoon aardig van je, zei

de stumper aangedaan. Maar maak mij niet aan het huilen. Dat kan ik nu niet hebben, nu ik zo hongerig ben. Bezorg me liever wat te eten, en dan wat geld alsjeblieft. Kun je er duizend francs van maken? Dat is voor vandaag genoeg.

Het praten scheen hem zo te hebben uitgeput, dat hij lusteloos en slap op een stoel neerviel. Zelfs het staan scheen hem zeer te hebben vermoeid.

Mauclère trok een zuur gezicht, maar hij ving een haastig toestemmend knikje op van zijn vriendin, en haalde zijn portefeuille uit.

Hij bedacht dat het nu niet lang meer zou duren of dit biljet van duizend francs zou honderdvoudig vruchten opbrengen.

Want de man die daar zoëven was binnengekomen, had voor geen veertien dagen leven meer in zich. Dit jongste avontuur, wat het dan ook geweest mocht zijn, had hem de genadeslag gegeven.

Nog slechts een paar gram cocaïne, en het zou met hem gedaan zijn.

Wat kwam het er dan op aan, hem een duizend francs te geven?

Hij haalde uit een dikke bundel bankbiljetten er een van duizend, en stak het zijn neef toe, die het met een trillende hand aannam, en in zijn vestzakje deed verdwijnen.

Vervolgens gaf Mauclère zijn vriendin een wenk, en zei op suikerzoete toon:

— Nu moet jij zorgen dat we wat lekkers te eten krijgen Berthe. Zoek het beste uit. Wij zullen gezellig op onze eigen kamer lunchen, ter viering van het heugelijke feit, dat neef Edmond weer terecht is.

De jonge vrouw haalde de schouders op, maar zij ging toch heen, om aan het verzoek te voldoen. Zij hoopte dat zij gauw verlost zou zijn van dat menselijke wrak, dat hun tot last was, en dat die lafaard van een René niet eenvoudig uit de weer had durven ruimen. O, als zij maar een man was geweest...

Terwijl de vrouw, met deze gedachten beziel, naar beneden ging om een fijne lunch te bestellen, kwam er een

ondeugend lachje op het gelaat van de Villeneuve, dat de ander volkomen raadselachtig voorkwam.

Raadselachtig, en ook wel een beetje schrikbaar, tevens.

— Je schijnt nogal in een goed humeur te zijn? vroeg Maucière, nog altijd met dezelfde grijns om de lippen.

— Och ja... ik vind het leuk.

— Dat doet mij veel genoegen. Maar wat vindt je leuk?

— Alles. Ik vind het leuk, dat jij hier zit, en dat Berthe naar beneden gegaan is. A propos, waar denk je nu dat zij is, zo ongeveer?

De vraag was zo vreemd en kwam zo onverwachts, dat Maucière de vrager een ogenblik met open mond aanstaarde, en toen met een onnozel lachje antwoordde:

— Wel, zij zal nu zo ongeveer beneden aan de trap zijn, denk ik.

— En wat doet ze dan denk je?

— Nu, dan gaat ze de vestibule door, om in de eetzaal deze of gene kelner op te vangen, antwoordde Maucière, steeds verbaasder.

— Ha, ha. Opvangen is een aardige uitdrukking. Zie je, René, dat woord bevat me. Maar je moet het anders opvatten. Opvangen en opvangen is twee. Zij kan opvangen en zij kan opgevangen worden. Wat je me? Halverwege de vestibule wordt ze opgevangen door twee Parijse detectives. Je zult het met me eens zijn, dat de jongedame het dubbel dwars verdiende. Ik geloof dat het om die zaak van de Rue Richelieu is, je weet wel, die oplichting. Maar stel je gerust, dat was voor je kennis met haar maakte, en je hoeft je er volstrekt niets van aan te trekken. Ja, en nu schiet onze lunch erbij in, wat drommel. Zo heeft alles zijn schaduwzijde.

Het is onmogelijk, de snelle opeenvolging af te schilderen van de uitdrukkingen, die elkander verdrongen op het gelaat van René Maucière. Ongehoof, woede, maar vooral verbazing, mateloze verbazing.

Nog nooit had zijn slachtoffer zo goed, zo vlug en zo logisch gesproken, in de laatste drie maanden. Hoe

kon hij weten van die arrestatie? Wat gebeurde er dan toch?

Hij vond tenslotte nog juist voldoende kracht om te stotteren:

— Hoe kun jij dat weten?

— Wel, dat is gauw opgehelderd. Ik heb die heren zelf op haar spoor gebracht. Jij hielp me nog, door haar naar beneden te sturen, voor die lunch. Hartelijk dank, maar dat was niet eens nodig geweest.

Deze slag dreigde de ongelukkige Maucière bijna te verpletteren. Hij keek naar de ander als zag hij een spooksel. Toen verscheen er een gluiperige, valse uitdrukking in zijn ogen. De ander had hem bedrogen, de spot met hem gedreven. In die drie dagen moest er iets gebeurd zijn, dat dwars inging tegen zijn plannen.

Hij begreep dat hij thans snel, en zonder dralen moest handelen. Tot dusverre had hij niets met de politie uitstaande gehad, die hem dan ook zeker niet zou zoeken, en hij kon dus nu doen wat er gedaan moest worden.

Met een glimlach haalde hij de koker te voorschijn, waarin zich de sigaretten bevonden, gemaakt van met opium gemengde tabak en stak het étui Edmond toe met het gebaar dat deze zo goed moest kennen, maar de jongeman zei heel rustig:

— Laat maar René, ik doe er niet meer aan.

— Je doet er niet meer aan? stamelde Maucière verblekend.

— Neen, en ook niet meer aan dat andere rottige goedje. Dat ligt achter mij.

De Villeneuve was opgestaan en stond kaarsrecht voor de ander. Zijn handen beefden niet meer. Zijn ogen straalden, hij keek spottend naar Maucière, die meende te dromen. Dan vervolgde hij rustig, zijn hand uitstrekkend:

— Geef me je portefeuille nu maar eens, beste René. Ik geloof dat er wel bijna vier miljoen francs in zit. Het is in ieder geval de moeite waard. Vooruit, vlug wat. Je wilt toch niet dat ik geweld gebruik?

— Geweld, jij? hoorde de schurk, met een vals klinkend lachje. Zeg,

houd op met die grappen; ik zou je kunnen verpletteren als een vlieg.

Hij kwam met dreigend opgeheven vuist op zijn neef toe, en rolde tot zijn onzegbare verbazing, een seconde later in een hoek van de kamer, getroffen door een vuistslag, die hem duizende sterren voor ogen toverde. Met moeite kwam hij overeind, bleker dan een lijk, sidderend over al zijn leden en vervuld van een bijna bijgelovige vrees.

— Wat is dat? hakkelde hij moeizaam. Deed jij dat?

— Ja, met deze vuist, René. Gek hé? Maar de dingen zijn veranderd, zie je. Je portefeuille. Wacht maar, ik herinner me dat dat ding in deze binnenzak zit. En verroer je nu vooral niet, want ik heb hier in deze schouderholster, zoals je ziet, een stukje speelgoed dat in staat is jou te zenden naar de plek waar je eigenlijk allang had moeten zijn, en waar het zeer warm is. Zo, meer van waarde heb je niet bij je, als ik me wel herinner. Je hebt nog een paar francs, je polshorloge en je ringen, en dat is ruimschoots voldoende om naar Parijs te kunnen terugkeren, als je er soms lust in hebt. En pas nu wel op, René, dat je geen kik geeft, voor ik hier goed en wel vandaan ben, of er zouden wel eens dingen openbaar kunnen worden, die beter verzwegen bleven. Adieu, of liever tot ziens.

Lang voordat René weer tot het besef van zijn toestand was gekomen, en hersteld van de morele schok, die hij had ontvangen, zat Charles Brand reeds in de auto, door Henderson bestuurd, die hem snel wegvoerde in de richting

van Marseille...

Een maand later stapte de echte Edmond de Villeneuve uit een trein, die zoëven het Gare d'Orleans was binnengereden, in gezelschap van Raffles.

De jongeman was onkenbaar veranderd, in die betrekkelijk zo korte tijd. Zijn wangen waren gevuld. Zijn ogen schitterden, zijn gang was veerkrachtig, een blos van gezondheid had de plaats ingenomen van het zieklijk bleek van vroeger.

En het was met tranen van dankbaarheid in de ogen dat hij, op een stil plekje, de hand greep van Raffles en fluisterde:

— Ik zal u verder niet met mijn innige dankbaarheid plagen. Gij hebt gewenst dat onze wegen zich nu zullen scheiden, maar ik zweer u bij alles wat mij lief is, dat ik voorgoed genezen ben, en dat gij u nooit over mij zult behoeven te schamen... En wat men ook ooit van u moge zeggen, Lord Aberdeen, ik zal u steeds blijven beschouwen als een edelman die tevens een edel man is.

— Gij kunt uw dankbaarheid niet beter bewijzen, de Villeneuve, dan door woord te houden, en sterk te zijn. En nu laat ik u over aan betere handen dan de mijne; kijk maar eens wie daar op u wacht.

Met een kreet van vreugde, stormde de Villeneuve toe op een knap, blozend meisje, dat in gezelschap van een oudere dame, op de drempel van een der wachtkamerdeuren naar hem stond uit te kijken en de armen naar hem uitstrekte.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Krankzinnige Chirurg

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266